

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СЕРЕДА 15 жовтня 2003 року

№ 194 (3194)

ДЕ УКРАЇНСЬКЕ ЗОЛОТО? НЕ ПОЛУБОТКА, А ОЛІМПІЙСЬКЕ!

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 14 жовтня

Відповіді на це запитання парламентарії шукали на дні уряду, присвяченому стану дотримання вимог законодавства та його вдосконалення, забезпечення розвитку спорту вищих досягнень та підготовки національних збірних команд до літніх XXVIII Олімпійських та XII Паралімпійських ігор 2004 року. Стан наших олімпійських видів спорту найліпше характеризують цифри, які навела співдоповідач від профільного парламентського комітету Катерина Самойлик: з почесного 9-го місця на Олімпіаді в Атланті Україна скотилася до ганебного 21-го у Сіднеї.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ФОТОФАКТ

Хресна хода на території Свято-Успенської Києво-Печерської лаври з нагоди свята Покрови Пресвятої Богородиці.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

СПІВРОБІТНИЦТВО

З «Одесою—Бродами» спочатку має визначитися Київ

Українсько-польська міжпарламентська асамблея (ПА) має виступити каталізатором розвитку співпраці між Варшавою та Києвом. У її рамках польські парламентарії ділитимуться з українськими колегами досвідом євроінтеграції і спільно розв'язуватимуть питання, що становлять взаємний інтерес. Так пояснив під час прес-конференції в Києві мету новоствореної структури Маршал Сейму Республіки Польща Марек Боровський, який брав участь у першому засіданні асамблеї.

У цьому контексті одним з найважливіших для Києва питань є добування нафтопроводу Одеса—Броди—Плоцьк—Гданськ, на чому під час засідання ПА наголосив Голова ВР Володимир Литвин. Маршал Сейму запевнив, що Варшава зацікавлена в цьому проекті і намагається всіляко залучати до його реалізації Євросоюз. Марек Боровський сказав: головні рішення щодо добудови нафтопроводу Одеса—Броди має приймати, по-перше, українська сторона, по-друге, потенційний постачальник нафти — Казахстан і, по-третє, її потенційні отримувачі, довкола яких сьогодні ще триває дискусія. «Якщо не буде нафти на вході в нафтопровід і не буде отримувача нафти на виході, ніхто його не будуватиме», — підкреслив він.

(Закінчення на 2-й стор.).

ВІЗИТИ

Іранський гість виступить у парламенті

Сьогодні в Україну з офіційним візитом прибуває делегація Меджлісу Ісламської Ради Ісламської Республіки Іран на чолі з Головою Меджлісу Мехді Кяррубі. На першу половину дня заплановано переговори гостей з Головою Верховної Ради України Володимиром Литвином. Після чого Мехді Кяррубі виступить у сесійному залі українського парламенту.

ПІДСУМКИ

Є над чим працювати

Завершився державний візит до Лівії Президента України Леоніда Кучми. За його підсумками підписано низку двосторонніх документів. Залишається очікувати, що реалізація домовленостей, досягнутих під час переговорів на лівійській землі, не змусить на себе чекати. Адже є дуже цікаві конкретні взаємовигідні можливості для співробітництва у багатьох сферах.

Так, Лівія надає Україні чотири нафтових родовища для розробки. До того ж лівійська сторона бере на себе зобов'язання допомогти у транспортуванні й переробці нафти, що добувається.

(Закінчення на 2-й стор.).

У НОМЕР

Стрілочники — прапорщики?

Артемівськ Донецької області цими днями активно ремонтується і повертається до життя. До будинків знову під'єднано газ і електрику, відновлено рух автотранспорту і залізничне сполучення. У пошкоджених будівлях продовжують склити вікна, вставляти нові рами і перекривати дахи. За підрахунками оперативного штабу, на ліквідацію наслідків пожежі на складах боєприпасів військової частини А 0621 знадобиться 6 мільйонів гривень. Ці кошти місцева влада сподівається отримати із резервного фонду Кабінету Міністрів.

(Закінчення на 2-й стор.).

Виключне право для «дочки»

Загалом 230 мільйонів гривень штрафу мають сплатити три підприємства Одещини, керівництво яких вдалися до антиконкурентних дій. Відкриті акціонерні товариства «Саратський комбінат хлібопродуктів» та «Березинський комбінат хлібопродуктів», приймаючи від аграріїв на зберігання зерно, уклали угоду з підприємством «Синтез-транс», надавши йому виключне право на організацію відвантаження збіжжя залізничним транспортом.

Отже, доступ іншим підприємствам на цей ринок було закрито. Монополіст «Синтез-транс», користуючись виключним правом, подбав про власні інтереси —завищив ціни на свої послуги. Що не залишилося поза увагою Антимонопольного комітету України: кожен із згаданих комбінатів оштрафовано на 40 мільйонів гривень, а непомірно жадібну «дочку» — на 150 мільйонів, **повідомляє наш власний кореспондент Георгій ВОРОТНЮК.**

У столиці подекуди подали тепло

У столиці розпочато опалювальний сезон. За розпорядженням київського міського голови Олександра Омельченка головне управління палива, енергетики і енергозбереження, головне управління житлового господарства разом з керівниками теплопостачальних підприємств, а також районні держадміністрації повинні забезпечити погодження роботу з пуску тепла. Також слід вжити заходів для розрахунку населення за поточне споживання теплоенергії і реструктуризації частини боргів.

Уже зігріто пологові будинки, дитячі дошкільні заклади і школи. Будинки підприємств, установ та організацій будуть опалювати за заявками їхніх керівників, **інформує «Інтерфакс-Україна».**

За викрадення дитини — 12 років

Верховний Суд України залишив без змін вирок Ленінського місцевого суду міста Вінниці: позбавити волі терміном на 12 років вінничанку Ларису Яблочнікову і стягти з неї 20 тисяч гривень компенсації за моральну шкоду.

Два роки тому обвинувачена викрала онука тодішнього голови Вінницької облдержадміністрації. В апеляційній скарзі Яблочнікова намагалася довести несправедливість винесеного вироку. Але хоч би як вона спростовувала окремі деталі слідства, заперечити факт викрадення семирічного хлопчика неможливо.

За час слідства і судових слухань з Яблочніковою розлучився чоловік, нервового стресу зазнала її 14-річна донька, яка залишилася з бабусею. Покарання жінка відбуватиме у Чорноморській виправній колонії Одеської області, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор СКРИПНИК.**

■ *Цьогорічний Всеукраїнський дитячий фестиваль мистецтв «Стара фортеця» уже вчетверте відкрив чимало нових імен.* Серед них вокалісти Павло Дасюк з Хмельницького, Катруся Газіна з Кам'янця, Вікторія Верстюк з Голоскова Хмельницької області, вокально-інструментальний ансамбль «Хорал-тон-арт» із Кривого Рогу, танцівниця Ганнуся Хижук із Вінниці, вокальний ансамбль «Голоси Поділля» із Тульчина на Вінниччині, хореографічні колективи «Глорія» з Лубен на Полтавщині та «Червона калинонька» з Ізмаїла на Одещині.

Збирали юних талантів у Кам'янці-Подільському композитор і співачка Броніслава Совтисік та міське відділення Асоціації діячів естрадного мистецтва України, **повідомляє наш власний кореспондент Віра ШПИЛЬОВА.**

■ *Із чудовим призом — відеомагнітофоном — повернуся додому з «Артеку» загін юних інспекторів дорожнього руху Тростянецької загальноосвітньої школи Полтавського району.* Вони як переможці обласного конкурсу брали участь у всеукраїнському конкурсі в Криму. Понад два десятиріччя прищеплює хлопчикам і дівчаткам знання правил дорожнього руху і техніки прекрасний педагог і керівник гуртка Олександр В'юник. Варто також відзначити 13-річного Миколу Сивоконя, який переміг у номінації «Юний регулювальник», **повідомляє наш власний кореспондент Григорій ГРИНЬ.**

ПРЕМ'ЄРА РУБРИКИ: ЦІНИ І ЦІННОСТІ

Від швидкоплинного буму — до сталого зростання

Економічне зростання, яке відбувається четвертий рік поспіль, безперечно, є всенародною цінністю, оскільки від нього залежить життєвий рівень громадян. Тим часом населення мало довіряє навіть високим макропоказникам. Це зрозуміло, з ними на базар не підеш, на прилавках цього не побачиш. Але макроекономіка стоїть на причинно-наслідкових зв'язках, розібратися в яких допоможе нова рубрика: ціни і цінності. Її ведучий — радник Голови Нацбанку з питань макроекономіки, заслужений економіст України **Валерій ЛИТВИНЕНКО.**

(Закінчення на 5-й стор.).

СЬОГОДНІ ЧИТАЙТЕ:

Відновлено електропостачання населених пунктів Криму та Херсонщини, знеструмлених через негоду

ПОЛІТИКА

Де українське золото? Не Полуботка, а олімпійське!

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 14 жовтня

(Початок на 1-й стор.).

У своїй, за оцінкою депутатів, розгромній співдоповіді Катерина Самойлик била у дзвони з приводу вкрай незадовільної підготовки наших атлетів. Згадала про те, що за роки незалежності не побудовано жодної олімпійської бази, а наявні недофінансовуються. Наші олімпійці змушені тренуватися на закордонних базах, інвестуючи тим самим економіку інших держав. Згадала вона і про науково-діагностичну базу наших спортсменів, де обладнання 20-річної давнини. І про те, що 50 відсотків дитячих, юнацьких спортивних шкіл належать спорттовариствам, котрі й самі ледь животіють у фінансовому плані. Одне слово, представниця профільного парламентського комітету вважає нерозумною державну політику в підготовці наших спортсменів і застерегла, що коли терміново не вжити заходів, то наші результати на Олімпіаді в Афінах будуть адекватні внеску держави.

Загалом такою самою була оцінка внеску держави переважною більшістю депутатів, які взяли участь в обговоренні. Один з них нагадав слова Жванецького, що з держави втікають не лише «мізки», а й «м'язи», якщо в останніх є мізки.

На відміну від парламентаріїв, основна доповідь голови Державного комітету з питань фізичної культури та спорту Миколи Костенка видалася заспокійливою. Він назвав стартові умови наших олімпійців приблизно однаковими, кращими — у плавців, фехтувальників, представників греко-римської боротьби, гімнастів і важкоатлетів. Зауважив, що втратили позиції веслувальники, боксери та представники деяких інших видів спорту. Загалом, за даними доповідача, наші чиновники від спорту планують здобути на Олімпіаді в Афінах 24 медалі проти 23 у Сіднеї. Мало це чи багато можна зрозуміти із наведеної одним парламентарієм цифри. Він підрахував, що під час московської Олімпіади 1980 року представники України завоювали 41 олімпійську медаль.

На початку засідання парламентарії внесли корективи до календарного плану засідань нинішньої сесії ВР. У двері стукають вкрай актуальні проблеми. Зокрема, ситуація, що склалася довкола нахабного будівництва росіянами дамби у Керченській протоці, а також вибухова (у прямому розумінні цього слова) ситуація в Артемівську Донецької області. Щоправда, підходи депутатів до порядку розгляду цих питань розійшлися. Лідер комуністів Петро Симоненко пропонував заслухати інформацію про конфлікт з росіянами урядовців, мовляв, нехай спершу визначиться Президент і виконавча влада. А ось Анатолій Матвієнко, Степан Хмара (БЮТ) вважають, що питання територіальної цілісності держави — це прерогатива Верховної Ради, тому питання треба розглядати за участю найвищих наших керівників саме в сесійній залі. Олександр Мороз (СПУ) «копнув» ще глибше і заявив, що ситуація ускладнюється штучно, начебто з вулиці Банкової дано команду розправитися з урядом Віктора Януковича.

Парламентарії підтримали також пропозицію погоджувальної ради керівників депутатських груп і фракцій з приводу перенесення на наступний четвер питання розгляду бюджету-2004. Головуючий на засіданні Володимир Литвин припустив, що це питання наступного четверга забере цілий день роботи депутатів.

Анатолій БЕНЬ.

ФОТОФАКТ

У Києві Всеукраїнське молодіжне об'єднання «Молодь — надія України» пікетувало посольство Росії, вимагаючи припинення будівництва дамби у Керченській затоці.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

З «Одесою—Бродами» спочатку має визначитися Київ

(Початок на 1-й стор.).

Голова ВР України Володимир Литвин під час прес-конференції ще раз наголосив, що іноземні інвестори реалізують свою зацікавленість у проекті лише тоді, коли щодо нього остаточно визначиться Київ. Він зазначив, що досі немає чітких економічних розрахунків проекту («яка нафта потрібна Європі, чи є ця нафта, в яких обсягах»), які показали б, що дасть українському бюджету пряме чи реверсне використання нафтопроводу. Інвестора немає сенсу «переконувати політичними гаслами», треба дати чіткі розрахунки, переконаний Голова ВР.

На думку глави українського парламенту, новостворена асамблея підштовхуватиме уряди до швидшої реалізації цього та інших спільних проектів. Досі міжпарламентське співробітництво дещо відставало за інтенсивністю від контактів на президентському й міжурядовому рівнях. ПА, на думку обох глав парламентів, дасть змогу надолужити згаяне. Як і майбутній офіційний візит до Києва Маршала Сейму, який заплановано на листопад цього року.

М. Боровський наголосив, що «Польща вважає Україну своїм стратегічним партнером і впродовж багатьох років дає цьому докази», зокрема, через взаємодію на міжнародній арені. Співпрацюють українці з поляками і в Іраку. Відповідаючи на запитання про можливу участь Києва у відбудові Іраку, Володимир Литвин нагадав, що під час ухвалення рішення про направлення до цієї країни українського миротворчого контингенту, Верховна Рада керувалася не комерційними принципами. Водночас, за його словами, Київ усе ще «розраховує на участь (у відбудові Іраку. — «ГУ») — хоча б для того, щоб покрити витрати на утримання нашого контингенту».

Ганна ЛУКАНСЬКА.

Є над чим працювати

(Початок на 1-й стор.).

Крім того, українська компанія «Інтербудмонтаж» та лівійська інвестиційна компанія «Лафіко» домовилися про створення спільного підприємства з вирощування зернових на українській території. Статутний фонд спільного підприємства становитиме 10 мільйонів доларів. Плюс лівійська сторона надасть спільному підприємству оборотні кошти в розмірі ще 10 мільйонів доларів. Київ у свою чергу дасть право на оренду землі під вирощування зернових. Уже є домовленість про виділення 20 тисяч гектарів спільному підприємству з перспективою збільшення до 50 тисяч гектарів.

У Тріполі також обговорювали можливість участі української сторони в будівництві вантажного лівійського флоту, а також реконструкцію лівійського парку літаків і покупку українських літаків Лівією.

Серед тем, які зачіпали під час візиту, — робота наших медиків у Лівії. Президент України вважає за потрібне підняти на державний рівень питання набору і направлення українського медичного персоналу для роботи в цій країні. Він висловився за необхідність розширення співробітництва України і Лівії у сфері охорони здоров'я і повідомив, що Київ одержав пропозицію створити спільний офтальмологічний центр у Лівії, який цілком був би забезпечений медперсоналом і лікувальними засобами.

Також Україна і Лівія хочуть підписати контракт про будівництво на лівійській території заводу з виробництва медичного спирту. Водночас Лівія збирається побудувати в Україні два п'ятизіркові готелі — в Києві та у Криму. Лівійська делегація, що приїде в Україну через півтора місяця, має намір детально вивчити це питання.

ДО СВЯТА

Не доведеться трястися бруківкою

На Покрову стала до ладу дорога з асфальтним покриттям, яка з'єднала села Збуж, Яполоть, Малий Стидин, що в Костопільському районі. Досі автомобілістам, аби дістатись у ці населені пункти, доводилося трястися бруківкою. Разом з новим мостом через річку Горинь, який не так давно з'єднав Костопільський та Рівненський райони, це коштувало державі 8 мільйонів гривень.

Олександра ЮРКОВА.

У НОМЕР

Стрілочники — прапорщики?

(Початок на 1-й стор.).

На прилеглій до складів території працюють піротехніки, обстежуючи кожний квадратний сантиметр. Спеціальна служба виїжджає на виклики мешканців міста, які телефонують про виявлення боєприпасів або їх уламків. Голова Донецької обласної держадміністрації Анатолій Близнюк закликав Міністерство оборони винести за межі міста віділі склади з боєприпасами. «Інакше немає гарантій, що ситуація не зможе повторитися», — сказав він. Передислокація складів коштуватиме ще 10 мільйонів гривень.

Як уже повідомляла наша газета, затримано двох прапорщиків, яких обвинувачують у несанкціонованих зварювальних роботах, внаслідок чого сталася пожежа і детонація снарядів. За попередніми даними, того фатального дня вояки пропустили на територію складу джип, у якому сидів зварювальник зі зварювальним апаратом. Прапорщики планували розжитися металом і наказали зрізати його просто зі стелажів усередині складу. Робота кипіла за 30 сантиметрів від боєприпасів. Після першого хлопка ініціатори «акції» встигли вискочити назовні. А за кілька хвилин почали вибухати снаряди. **Для довідки:** кілограм брухту чорних металів у приймальних пунктах Артемівська коштує 20 копійок.

Ліна КУЩ.

Зухвало прорвалися через митний перехід

У неділю об 11-й вечора через міжнародний пункт пропуску «Сокиряни — Окниця» на українсько-молдовському кордоні, скориставшись тим, що шлагбауми задля спрощення процедури зазвичай бувають відкриті, на швидкості з молдовського боку кордон перетнули два КамАЗи. Кожен із них був завантажений 20 тоннами добірних яблук.

Порушників вдалося затримати аж за 45 кілометрів від кордону. Керували вантажівками українці. Проти них порушено кримінальну справу. Злісне порушення українського кордону в цьому випадку спричиняє подив, адже на Буковині цього року зібрали небувалий урожай яблук, автомобілі з якими тижнями вистоюють у чергах біля підприємств переробної галузі.

Сергій СУЛИМА.

■ *Календар*

Невизнані державою, за яку боролись

В Івано-Франківську урочисто відзначено 61-шу річницю Української Повстанської Армії. З цієї нагоди відбулися віче-реквієм у Меморіальному сквері, а святочна академія — в облмуздрамтеатрі.

Нагадаємо, що УПА народилася в 1942 році на Волині і майже десять років під гаслом «Здобудеш Україну, або загинеш у боротьбі за неї» вела збройні дії за визволення України і здобуття нею державності. До речі, УПА — єдина мілітарна сила, яка виступала за незалежність України від національних, а нині державними синьо-жовтими прапорами. Цей очевидний факт і досі не визнано Українською державою. Тож і на святкуваннях вояки нарікали на цю історичну несправедливість.

Ситуацію коментує голова Братства ОУН—УПА Карпатського краю **Федір ВОЛОДИМИРСЬКИЙ**:

— На жаль, ті люди, від яких залежить визнання нас воюючою стороною, мають інше ідеологічне виховання. Але у шістьох областях західного регіону нас прирівняно у правах до ветеранів війни. Вірю: рано чи пізно справедливість переможе. Прикро лише, що багато вояків не доживуть до того дня.

Дарина НАЗАРЧУК.

Фото автора.

На знімку: голова Братства ОУН—УПА Карпатського краю Федір Володимирський.

Політична реформа номер один — не красти

Позавчора лідер «Нашої України» зустрічався з представниками регіональної преси. Користуючись нагодою, — адже в нашій до безмежжя демократичній державі «прямий ефір» для опозиційних політиків не передбачений законом «темників», — Віктор Ющенко поділився з журналістами своїми поглядами на ситуацію в передвиборній Україні.

Здається, це вже не той новачок у великій політиці, який ще напередодні минулих парламентських виборів переконував оглядачів «ГУ» в тому, що «барикади не вписуються в інтер'єр демократії». Саме життя довело «переможеному переможцеві» народного волевиявлення, що демократію дуже часто доводиться завойовувати в інтер'єрі барикад. І сьогодні лідер «НУ» не добирає для пом'якшення сказаного наукових термінів: його мова, як писав Володимир Маяковський, «величава і проста». І, схоже, це поцінували регіональні колеги.

— Нам соромно, що сьогодні українська влада має кримінальний характер, що завдяки їй сформувалася тіньова економіка, що три чверті українського суспільства їй не довіряє, що українську владу вже не поважають ані партнери, ані найближчі сусіди, — сказав Віктор Ющенко. — Нам соромно жити в країні, де немає свободи слова, а журналістом працювати небезпечно. Страшно жити в країні, де нема верховенства права і закону.

Утім, лідер «Нашої України» не хотів би, щоб його запідозрили в демагогічному критиканстві. У нього є підстави для такої непримиренної позиції: «Чим відрізняється моя команда від будь-якої іншої? Інші поки що можуть тільки обіцяти, що вони зроблять. А ревізію моїх дій дуже легко провести по тому, що було зроблено, коли я і мої колеги були в уряді. Не варто придумувати сентенції про те, як підняти Україну, бо це — очевидна річ. Правило перше — не красти, і за рік ви побачите іншу країну, іншого пенсіонера, іншого вчителя, іншого лікаря. Яку ще треба складати програму? Змінити цю владу! Це є проблема номер один нашого життя і життя наших дітей».

На глибоке переконання Віктора Ющенка, розв'язати цю проблему номер один нинішні владні достойники не тільки не хочуть, а й не можуть: усе, що пропонує Банкова — хоч у співавторстві з комуністами, хоч іще з кимсь, — продиктоване не щирим бажанням змінити систему влади, а зберегти своє панування у спустошеній країні.

Провідник «нашоукраїнців» охарактеризував майбутню президентську кампанію як «командну гру, а не гру персон. Насамперед вона вимагає узгодженої поведінки». І ця узгодженість, на думку Ющенка, має стати наднартійним гаслом для всіх демократичних опозиційних сил.

Напередодні свята Покрови — покровителькі українських січовиків — Віктор Ющенко не міг не згадати про улюблену тему — козацтво. Воно для нього — не архаїчні шаровари, не легенди, не казки: Січ асоціюється з першою в Європі Конституцією Пилипа Орлика, з демократичним виборчим правом. Нагадав Віктор Андрійович і про «славне правило» — фізично карати гетьманів за погани захист національних інтересів. Якби перенести його в наші дні, то за зраду цих інтересів, наприклад, втягнення України в ЄЕП, сучасні гетьмани заплатили б «всенародною ганьбою». Але ми, як відомо, живемо в цивілізований час...

Людмила КОХАНЕЦЬ.

САМОВРЯДУВАННЯ

Навчають правильно просити допомогу

Регіональне відділення Асоціації міст України вчить керівників органів місцевого самоврядування Луганщини заробляти гроші шляхом залучення донорських коштів різних міжнародних фондів і організацій.

Семінари-тренінги з розробки проектів стратегічного розвитку територіальних громад, зокрема, їхніх економічних компонентів, дуже вчасні. Проблеми наповнення місцевих бюджетів останнім часом набувають дедалі більшої актуальності у зв'язку зі змінами в податковій політиці країни і зменшенням ставки прибуткового податку до оголошеного рівня в 13%. На Луганщині вже є досвід використання міжнародних муніципальних коштів для фінансування різних бізнес-проектів у шахтарських регіонах. Однак деякі представники місцевої влади, на жаль, ще слабко орієнтуються у питаннях оформлення такої допомоги.

Алла АНТИПОВА.

Луганськ.

КРИМІНАЛ

Гроші з принтера

У місті Часів Яр Донецької області затримано групу фальшивомонетників і викрито їхню майстерню

Працівники управління держслужби боротьби з економічною злочинністю УМВС України в Донецькій області затримала 20-річних Юрія і Віталія — студентів Харківського університету радіоелектроніки та непрацюючого Валерія, які за допомогою комп'ютерної техніки виготовляли й збували фальшиві грошові знаки НБУ номіналом п'ять і десять гривень. Під час проведення обшуку за місцем проживання фігурантів цієї справи виявлено й вилучено комп'ютерну техніку, підроблені купюри, обрізки паперу із фрагментами зображень банкнот, а також макову соломку та зброю. За фактами виготовлення й збуту підроблених грошей порушено кримінальну справу, а до правопорушників застосовано запобіжний захід — підписку про невиїзд, **повідомляє департамент Держслужби боротьби з економічною злочинністю МВС України у зв'язках зі ЗМІ.**

ТАК ТРИМАТИ!

Він підкорив серця італійців

Учень енергодарської музичної школи Владислав Нікітов став переможцем міжнародного конкурсу акордеоністів, який проходив нещодавно в італійському місті Монтезі. Юний музикант уже не раз засвідчував свою майстерність на різних всеукраїнських конкурсах і фестивалях. Тепер віртуозну гру Владика визнало й вимогливе журі в Італії. Один із творів, представлених 12-річним акордеоністом, стали варіації на тему українських народних пісень «Закувала зозуленька», які спеціально для талановитого учня написала викладачка музичної школи Ольга Попова.

Олександр АБЛІЦОВ.
Запорізька область.

СВЯТИНІ

Знак родини Лимичів

У Рівному відкрито Знак роду Лимичів, який бере початок з XVII століття. Це вже третій їх знак. Перший встановлено у карпатському селі Лікоть, звідки пішли Лимичі, другий — у Гарячківці на Вінниччині, де проживає багато представників цього сімейства. Символічне родинне вогнище з нагоди відкриття знака запалила старійшина — 98-річна Феня Лимич із Здолбунова. Пам'ятка красуватиметься біля рівненської гімназії №2, стимулюючи дітей до вивчення своїх родоводів.

Олександра ЮРКОВА.

ДОБРА СПРАВА

Власний будинок віддав під школу

Уродженець гірського села Чорні Ослави, що в Надвірнянському районі, Петро Мельничук зробив неординарний вчинок — віддав збудований за власні кошти сучасний двоповерховий житловий будинок під місцеву школу. В це приміщення, яке майстри з допомогою громади швидко переобладнали під навчальний заклад, нині перебазувалися початкові класи Чорноославської ЗОШ І-ІІІ ступеня. Разом з будинком родина Мельничуків передала школі ще й прилеглі до нього 50 акрів землі.

Петро Мельничук мешкає на Херсонщині. Він успішний бізнесмен, керує великою торговельною мережею. Дім збудував на обійсті батьків, які свого часу зазнали поневірянь за участь у національно-визвольних змаганнях. Рішення віддати будинок громаді прийняв за згодою родини. А на новосіллі школи пообіцяв, що профінансує ще й прокладення асфальтової дороги до храму знань, спорудження адмінкорпусу з харчоблоком, а також допоможе облаштувати навчальні приміщення і спортивні майданчики. Бізнесмени, беріть приклад!

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківська область.

ФОТОФАКТ

У Музеї народної архітектури та побуту України, що в Пирогові, відбулося свято Покрови, організоване Львівським товариством у Києві та Всеукраїнським товариством «Просвіта». В цей день своє свято відзначає і українське козацтво, покровителькою якого здавна вважалася Матір Божа.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

РЕФОРМУВАННЯ

Звертайтеся — грати знято

Завершилося оперативно-профілактичне відпрацювання в п'яти західних областях. Результати заходу підсумував у Львові перший заступник міністра внутрішніх справ генерал-майор Михайло Манін.

Правоохоронці розкрили численні злочини, затримано двох підозрюваних у недавньому вбивстві працівників УБОЗу та учасників інших бандформувань. Відпрацювання супроводжувалося великим «чистилищем» — для кримінальних елементів та працівників міліції. Звільнено всіх заступників начальника УМВСУ в Львівській області та 83 керівників міліції, притягнуто до відповідальності 97 офіцерів середньої ланки. Михайло Манін охарактеризував бездіяльність львівських правоохоронців різко негативно і оприлюднив конкретні приклади недбалості. Зокрема, про чоловіка, який намагався рятувати свою машину від грабіжників і став інвалідом, у протоколі ДАІ написали, що він сам... випав із авто. Учасники відпрацювання спробували зіграти пограбованих і звернутися вночі до райвідділу міліції. У відповідь почули: «Назвіть пароль». Зате під виглядом «спраглих» без труднощів знайшли три точки торгівлі наркотиками і лабораторію з промисловим обладнанням, де виготовляли «продукт».

Гнітюче враження справили львівські дискотеки. Молодь там зазвичай напідпитку або обкурена. На обліку перебуває 1800 проблемних підлітків, утім, насправді їх значно більше...

Надалі грати біля райвідділів міліції буде знято, і увійти до правоохоронних органів стане простіше. Люди мають повірити, що міліція працює для них, наголосив генерал-майор Михайло Манін. Кожні десять днів керівники УМВС області звітуватимуть перед міністром про виконання поставлених завдань.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.
Львів.

Автомобіль — кращому дільничному

КОНКУРСИ

В Одесі відбувся завершальний етап всеукраїнського конкурсу на звання «Кращий за фахом» серед дільничних інспекторів міліції, які обслуговують сільську місцевість. Для участі в ньому з'їхалися дільничні з усіх регіонів країни. Кілька днів вони демонстрували свої знання законів, уміння володіти табельною зброєю, навичками рукопашного бою тощо. Перше місце компетентне журі віддало дільничному інспекторові Кодимського районного відділу Управління МВС в Одеській області Василю Джуринському. Його нагороджено автомобілем ВАЗ-2107, дипломом першого ступеня «Переможець конкурсу професійної майстерності» та нагрудним знаком МВС України «За відвагу в службі». На другому і третьому місцях — відповідно — дільничний Баштанського райвідділу УМВС в Миколаївській області Володимир Синенький та дільничний Дніпропетровського райвідділу УМВС у Дніпропетровській області Костянтин Десятирик.

Георгій ВОРОТНЮК.

Персональні пенсіонери заводу

ТУРБОТА

Додаткові довічні пенсії від себе призначило ВАТ «Дніпровагонмаш» трьом ветеранам підприємства — Петру Шимеку, Григорію Жовтобрюху і Михайлу Дураченку. Ці люди по тридцять і більше років відпрацювали свого часу на Дніпродзержинському вагонобудівному заводі ім. газети «Правда». Ще десятьом, теж колишнім робітникам підприємства, які відпрацювали на ньому не менше 25 років, присвоєно заводське звання почесних вагонобудівників. Із пристойною одноразовою грошовою винагородою. А щомісяця ради ветеранів «Дніпровагонмашу» тепер виділяються певні суми на «поточну» матеріальну допомогу тим кадровим робітникам-пенсіонерам, які, на думку ради, її потребують. Зрозуміло, що кожного разу це різні люди, котрі вдячні своєму заводу за підтримку їхнього здоров'я чи просто у скрутну хвилину.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.
Дніпропетровська область.

ЕПІДЕМІЯ

Гуляє Маковом жовтяниця

У селі Маків Дунаївецького району, що на Хмельниччині, 12 дітей віком від шести до п'ятнадцяти років захворіло на вірусний гепатит. Хоча причину епідемії ще не встановлено, серед маківчан ходять чутки про ймовірне зараження через несправний сільський водовід, який уже не раз виходив з ладу. Стара водопровідна мережа потребує ремонту, але потрібних коштів місцева влада не має.

Віра ШПИЛЬОВА.

НОВІ ТЕХНОЛОГІЇ

Великий бізнес тисне на газ

Консорціум «Екометан» розпочинає реалізацію пілотних проектів видобутку метану із навколовугільних пластів. Про це заявив генеральний директор консорціуму Володимир Камишан на конференції «Інвестиційні можливості України», яка відбулася в Донецьку. За словами директора, тривають переговори із західними партнерами про створення міжнародного консорціуму для здійснення проекту. Однак можливо, що будуть використані і кредити іноземних банків.

Загальні запаси метану в Донбасі, за оцінками вітчизняних учених, становлять 25 трильйонів кубометрів. На першому етапі буде вивчено ресурси у п'яти промислових районах загальною площею 2,5 тисячі квадратних метрів, де зосереджено майже 260 мільярдів кубометрів метану. Роботи розпочнуться наприкінці 2003 — на початку 2004 року.

Видобуток газу в Донбасі матиме не тільки економічні та екологічні наслідки — вилучення метану знизить аварійність на шахтах. У світі давно нагромаджено досвід використання такого газу, однак українських підприємців досі відлякували зависока ціна і ризикованість проектів. За теперішнього рівня цін на енергоносії вилучення метану із навколовугільних пластів може виявитися цілком привабливою і рентабельною справою, сказав Камишан. На початковому етапі сума інвестицій становитиме 124 мільйони доларів США. «За ціни приблизно 40 доларів за тисячу кубометрів газу проект окупиться за 2,5 року і в подальшому стане рентабельним», — сказав генеральний директор.

Засновниками консорціуму «Екометан» є корпорація «Індустріальний союз Донбасу», АТ «Укрпідшипник» і «Сістем Кепітал Менеджмент». Раніше голова ради директорів «ІСД» Сергій Тарута заявляв, що проект здійснюватиметься з участю американських і німецьких партнерів, а обсяг видобутку метану становитиме п'ять мільярдів кубометрів на рік.

Ліна КУЩ.

СВОБОДА СЛОВА

Феміда схильна не до всіх

Судова палата Апеляційного суду Кіровоградської області скасувала рішення Ленінського місцевого суду про визнання винними журналістів державної телерадіокомпанії Дмитра Кобця та головного редактора ТРК «ТТУ» Сергія Полуляха у завданні моральних збитків колишньому представникові «Нашої України» Віктору Шмідту. Журналісти,

Мал. Василя ФЛЬОРКА.

на думку позивача, припустилися неточності у висвітленні його прес-конференції.

Згідно з рішенням суду першої інстанції, вони мали заплатити Віктору Шмідту по п'ять тисяч гривень та ще по сто тисяч гривень — телерадіокомпанії, в яких журналісти працюють.

А тим часом Верховний Суд України розглянув касаційну скаргу з приводу позовів екс-кандидата на посаду міського голови, голови Кіровоградського місцевого суду обласного центру Володимира Ярошенка до газети «Україна-Центр» та колишнього журналіста обласної державної телерадіокомпанії Юрія Михайловича. Головний суд нашої держави не знайшов підстав для пом'якшення вироків судів нижчої інстанції. Газеті «Україна-Центр» доведеться розкошелитися на користь Володимира Ярошенка на п'ятдесят тисяч гривень. Юрія Михайловича зобов'язано сплатити за «завдану моральну шкоду» двадцять тисяч гривень.

Олег БОНДАР.
Кіровоград.

АКЦІЇ

Дні газети на Вінниччині

З 27 по 31 жовтня ц. р. група журналістів «Голосу України» працюватиме на Вінниччині. Під час Днів газети, що проводитимуться протягом цього часу, заплановано ряд заходів, мета яких — популяризація видання Верховної Ради, пошук цікавих тем, зустрічі з неординарними особистостями краю. До участі у газетній акції, що уже стала традиційною, запрошуємо народних депутатів України від Вінниччини.

Пропозиції щодо проведення Днів газети на Вінниччині просимо читачів газети надсилати письмово на адресу: м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7, а/с 26, корпункт «Голосу України», або за тел. у Вінниці - 32-40-16, у Києві - 454-84-42.

ФОТОФАКТ

У Національному палаці «Україна» відбулися урочистості з нагоди 10-річчя Київського державного музично-драматичного циганського театру «Романс» і 50-річчя його художнього керівника Ігоря Крикунова.

На знімку: так вітав ювілярів київський «Театр на Подолі». І. Крикунов третій зліва.

Фото Анатолія СЕЛЕНТЯ.

Камінь із п'яти горизонтів

допомагає робити нашу дійсність світлішою

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Державне підприємство «Нігинський кар'єр», між іншим, учорашній банкрут, нині найкраще українське підприємство з видобутку вапнякового каменю для цукрової промисловості, а його керівник Анатолій Ткачук торік став першим заступником генерального директора Української асоціації «Укрцукоркамінь». Перший рік його господарювання увінчався видобутком 239 тисяч тонн вапнякового каменю, а вже в 2002-му обсяг виробництва зріс до більш як 4 мільйони гривень, що порівняно з попереднім роком становить 136,8 відсотка.

Без цього каменю цукор білим не стане. Беруть його красилівські, хмельницькі, крижопільські, бралівські, майже всі українські цукроварі. Нині підприємство відновлює постачальницькі стосунки з Білоруссю та Литвою. І хоч цукроварна галузь переживає нелегкі часи, ріжуть по живому обладнання заводів-банкрутів, колектив кар'єру без роботи не залишиться. Бо навіть тростинний сирець відбілюють з допомогою вапняків. На щастя, їх із-за кордону не ввозять, як той самий сирець.

Є до нігинського кар'єру неабиякий інтерес і в німців, фінів. У них цукрова промисловість працює на хімічних порошках, отож високо цінують іноземці насичені кальцієм ще силурійського періоду вапняки.

— Таких родовищ в Україні небагато, запаси не бездонні, — показує нам кар'єр заступник директора Віталій Хімнюк. — Промисловий видобуток у нас розпочато ще в 1930 році. Тоді запаси оцінювали у 300 мільйонів кубометрів, нині лишилося 25. Але це й не мало. Окрім того, повертаємося до відпрацьованих відвалів: у світі попит на камінь малих фракцій — лише відсортуй, пакуй і продавай. Беруть нашу сировину і комбікормові, силікатні заводи, металургійні комбінати, цементна промисловість зацікавилася висівом. Вапнякове борошно добре розкислює грунти. А час і комерційна жилка нашого директора знаходять дедалі нові адреси застосування.

Може, багато хто накинув оком на ці багатющі надра в п'ять горизонтів, але кар'єр залишився державним підприємством, колектив, у якому працюють цілі родини, почувається господарем виробництва. Тому так дбайливо ставиться до використаних надр, заліснює їх. Із цим підприємством тісно пов'язана доля навколишніх сіл трьох районів. Кар'єр — порятунок і просвіток для родин, тут віддали заборговану зарплату і добре платять за працю. Не так, як у деяких агроформуваннях. Мало того, підприємство дбає про заведений багатьма господарниками в глухий кут соцкультпобут не тільки селища Сахкамінь, що розкинулося поруч із кар'єром, а й центральної садиби — Нігина. Відкрили перукарню, стоматкабінет, школі, дитсадкам придбали телевізори, комп'ютери, пральні машини, пилосос, газифікували медпункт у Нігині.

(Закінчення на 6-й стор.).

У суперечці істина не народилася. «Пологи» тривають...

РЕГІОН: ПОЛІТИЧНИЙ СПЕКТР

Що відбувається у Львові? Революція? Повстання? Розминка політичних м'язів? «Тусовка» із застосуванням підручних матеріалів нападу — яєць і яблук? До всіх цих запитань доречні два варіанти відповідей: так, ні. Залежно від того, якими очима (телекамерами) і з якою метою фіксувати події минулих тижнів.

Громада перевіряє

Три місяці тому Український центр вивчення громадської думки «Соціоінформ» провів опитування львів'ян. Його результати і нині актуальні.

Рейтинг довіри до блоку Віктора Ющенка становить 77 відсотків, до блоку «За єдину Україну» — 11,75 відсотка. Серед політичних партій найпопулярніша — Народний рух України (рейтинг довіри 52,41 відсотка). Найнижчу довіру має Комуністична партія — 7,50 відсотка, а СДПУ(о) — 12,66. Довіра до Львівської обласної ради і облдержадміністрації вимірюється відповідно показниками 17,16 та 16,84 відсотка. Серед соціальних інститутів за рівнем довіри на першому місці — церква (85 відсотків), на останньому — податкова адміністрація (15 відсотків).

Від цих показників можна відштовхуватися і прогнозувати розвиток подій, рух персоналій в політикумі, реагування електорату. Що, власне, на високому фаховому рівні й робить управління внутрішньої політики облдержадміністрації. Його керівник — Андрій Болкун, до речі, «переживає» вже п'ятого намісника. Нинішня «революція», вважає він, не була чимсь несподіваним. Її прогнозували в регіоні...

Можна було спрогнозувати і ймовірну вибуховість, спричинену поєднанням у порядку денному минулої сесії двох питань: «за» відставку Сергія Медведчука та «проти» входження України до ЄЕП. Можна було спрогнозувати політичний результат — звільнення одразу чотирьох голів райдержадміністрацій — депутатів обласної ради, які проголосували проти ЄЕП. Це було зроблено без подання голови облдержадміністрації Олександра Сендеги, без пояснень. Четвірці сміливців дали зрозуміти, що не можна бути півднем головою виконавчої структури, півднем — депутатом...

Володимир Шмигельський, голова Дрогобицької райадміністрації, погодився на оцінку «поразки». Вона поламала всі життєві плани керівника, якому на недавній сесії районної ради більшість депутатів задекларувала шляхом таємного голосування довіру.

— Не бачу тут державницького підходу з боку адміністрації Президента, — коментує він звільнення з посади. — Коли переходив на виконавчу роботу, знав, що така ситуація може статися. Я зробив вибір свідомо, інакше не міг. І в майбутньому не зможу. Народився в сім'ї репресованих. Для мене було б великим тягарем піти на могилу батьків і помолитися, якби зробив інакше. Коли мене призначали на посаду, я мав співбесіду з Президентом. Він згадав про Дрогобицький молокозавод. «Запусти його — я приїду», — сказав. Ми вже його запустили. Знайшли також інвестора з Кривого Рога для будівництва доріг. Шкода. Є багато напрацювань. Хотілося б продовжити їх.

Ще раз про любов і податки

Сесія обласної ради розбудила сумнівні технології з'ясування взаємин, провокації з боку тих, хто завше готовий нищечком відловлювати своє в каламутній воді. Невідомі особи вчинили напад на редакцію газети «Молода Галичина», потрощили меблі, комп'ютери. Висновок не забарився. Газета прозоро натякнула, що це — вислід її критичного погляду на блок Віктора Ющенка, дарма, що і він, і голова обласної ради Михайло Сендак засудили такі дії. Лідер соціал-демократів області, народний депутат Ігор Шурма заявив про наступ «нашизму». Невідомі хулігани побили вікна у видавництві «Червона калина». Його головним редактором є депутат обласної ради, член Української народної партії Лариса Федорів. Сесію, що відбулася, вона розцінює як велике очищення. Адже в результаті дебатів довкола ЄЕП та персони Сергія Медведчука було створено міжфракційну депутатську більшість. У результаті різкого зіткнення різновекторних політичних сил зросла популярність голови обласної ради Михайла Сендака. Він добився виступу на сесії Верховної Ради, надалі добиватиметься обіцяної зустрічі із Президентом. Із Києва Михайло Сендак повернувся «на коні», там він давав численні інтерв'ю й успішно попрацював на політичний імідж області і «Нашої України» зокрема.

— Не може бути повернення до Союзу, але нам потрібен спільний ринок, — вважає представник фракції «Ділова Львівщина», генеральний директор об'єднання «Львівліс» Анатолій Дейнека.

Персона Сергія Медведчука як голови ДПА і рідного брата лідера СДПУ(о) для значного сегмента галицького політикуму — щось на взірець пального, яке не дає згаснути вогню. З одного боку, він, як керівник фіскального органу, аж ніяк не може викликати любові до себе на тлі зростання цін і зубожіння значної частини населення. З другого боку, його повсякчас ототожнюють із діями і функціями старшого брата, дарма що сам Сергій Медведчук не раз заявляв про автономію свого життя і своїх позицій. Йому не вірять, бо надто вже родинні взаємини складаються між ДПА та обласною структурою СДПУ(о). Ні для кого не є секретом масове членство податківців у партії.

Представники блоку «Наша Україна «постійно заявляють про податковий тиск на підприємства і структури, котрі підтримують Віктора Ющенка. Нині податківці мають намір перевірити — планово і позапланово — 230 підприємств і установ. Про податково-політичний тиск, про відмивання брудних грошей багато говорять, але на гучний судовий процес із залученням широких кіл громадськості жодна із сторін не наважується. Підприємці не роблять це тому, що не вірять у позитивний результат. Мовляв, самознищення неминуче. А Сергій Медведчук «захищається» результатами, адже з його приходом на посаду значно поліпшилася наповнюваність бюджету і він постійно нагадує опонентам про те, що керується чинним податковим законодавством. А для розв'язання конфліктів є суди, нехай розбираються...

Мал. Михайла САЧКА.

А братія мовчить собі?

Під час загострення політичного протистояння неминуче відбувається поділ на «праведних» і «винних». А судді, арбітри — хто? Зрештою, цей поділ у недемократичному суспільстві — річ дуже умовна, надто коли цим займається «клумба». На гарячі події доречно подивитися холодним аналітичним оком. Ось як оцінює події на Львівщині академік НАН України Михайло Голубець — видатний вчений, відомий політичний і громадський діяч, депутат Верховної Ради першого скликання.

— Навіть у Львові інтелігенція не позбулася рабської покори і совкового мислення, — ділиться наболілим він. — Є громадські організації: Конгрес української інтелігенції, Ліга творчих спілок, «Просвіта», «Львівська бесіда», але, на жаль, ніколи не трапилося такого, щоб вони зібралися разом і обговорили якісь серйозні питання. Є багато проблем, що мали б хвилювати нас. Особливо напередодні політичної події, яка, можливо, справді принижує нашу національну гідність і підриває суверенітет. Уже півтора-два роки йшла мова про Єдиний економічний простір. Усі мовчали. Ніхто не цікавився тим, як це буде виглядати. Може, треба було б заздалегідь з'ясувати, що достеменно означає ЄЕП для України. Зрештою, будь-який Президент має спиратися на національний інтелект фахівців, а не вузького кола партійних діячів, які мають свої інтереси. Як тільки підписали угоду — одразу гвалт, мітинги, мобілізація дідусів і бабусь на клумбі, пікетування. Не здобудемо в такий спосіб успіху. Те, що робилося на площі під вікнами сесійного залу, — примітив. Це дискредитує Україну, з нас сміятимуться... А про податкову політику можу сказати на прикладі своєї установи — Інституту екології Карпат НАН України. Одного разу податківці прийшли на перевірку і вирішили, що академічний інститут займається підприємницькою діяльністю і виписали велике нарахування. Я довів, що інститут — не прибуткова установа, що нарахування — недоречні. Мені сказали — зменшимо. Я заявив, що жодної копійки не заплатимо, бо нема підстав. Урешті-решт податківці зі мною погодилися і навіть сказали, що десятою дорогою обминатимуть інститут.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львівська область.

ОФІЦІЙНО

Закон України

Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо відповідальності за порушення встановлених законодавством вимог пожежної безпеки

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Внести до Кодексу України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст. 1122) такі зміни:

1. Статті 175 і 188^8 після слів «тягне за собою» доповнити словами «попередження або».

2. Частину другу статті 223 доповнити пунктом 1^1 такого змісту:

«1^1) старші державні інспектори з пожежного нагляду — штраф на громадян до шести неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб — до дев'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян».

II. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України
Л. КУЧМА.

м. Київ,
11 вересня 2003 року.
№ 1155-IV.

Постанова
Верховної Ради України

Про «День уряду України» у січні 2004 року

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Провести «День уряду України» у Верховній Раді України 13 січня 2004 року з порядком денним: «Про стан збереження об'єктів соціально-культурного призначення в процесі приватизації та цільового їх використання в післяприватизаційний період».

2. Кабінету Міністрів України визначити доповідачів, підготувати аналітичні та довідкові матеріали із зазначеного питання і подати їх для вручення народним депутатам України до 2 січня 2004 року.

3. Спеціальній контрольній комісії Верховної Ради України з питань приватизації разом з іншими заінтересованими комітетами Верховної Ради України узагальнити пропозиції народних депутатів України і матеріали, які будуть подані Кабінетом Міністрів України, підготувати співдоповідь та проект постанови Верховної Ради України з питання, що розглядатиметься на «Дні уряду України».

Голова Верховної Ради України
В. ЛИТВИН.

м. Київ,
11 вересня 2003 року.
№ 1146-IV.

Леонід КАДЕНЮК:

«Я маю бути для всіх однаковий»

ХТО Є ХТО

Із досьє «ГУ».

Леонід КАДЕНЮК. Народний депутат України по 205-му виборчому округу (Чернівецька область), перший космонавт незалежної України. Народився 1951 року в селі Клішківці Хотинського району Чернівецької області. Має вищу освіту за спеціальностями космонавт-випробувач—льотчик-випробувач, інженер-механік. 1997 року виконав космічний політ на американському багаторазовому космічному кораблі «Колумбія». До обрання до парламенту — помічник Президента України з питань авіації та космонавтики. Герой України. Безпартійний. Заступник голови Комітету з питань національної безпеки та оборони. Член депутатської фракції НДП. Одружений, має трьох синів.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

— Леоніде Костянтиновичу, чому ви вирішили піти у політику? Адже на той час уже мали ім'я та визнання...

— Професія космонавта досі настільки рідкісна і ще довго буде такою. До того ж у неї такі особливості, що космонавт, хоч-не-хоч втягується у політику. Але, крім цього, мені цікаво бути в політиці, брати участь у чомусь значущому для держави.

— Стати народним депутатом — це було власне рішення чи чиясь порада? Що вам тоді сказав Леонід Кучма?

— Це було власне рішення. Я маю свої політичні переконання, своє бачення розвитку держави, які мене і спонукали на прийняття рішення стати народним депутатом. Президент схвально сприйняв моє рішення йти на вибори. Коли я повідомив йому, Леонід Данилович сказав: "Твоє бажання — іди, працюй. Це цікава робота».

— Напевно, вам пропонували місця і в партійних списках?

— Буквально наступного дня після мого повернення з космосу мені телефонували з Києва до Х'юстона деякі наші політичні лідери і запрошували стати членом тієї чи іншої партії. Але я дійшов висновку, що не можу бути членом жодної партії. На мій погляд, людина, яка має особливий статус космонавта, не повинна бути членом жодної партії. Я маю бути для всіх однаковий. Напередодні парламентських виборів до мене також зверталися представники багатьох партій, пропонували місця у перших «п'ятірках» виборчих списків, але я відмовився. Бо в мене було велике бажання, щоб безпосередньо люди обрали мене. Це було цікавіше, ніж просто записатися у список і таким чином пройти. Хоча я розумів, що цей шлях буде складнішим.

— Тобто ви взагалі противник партійних, так званих пропорційних виборів чи просто не бачите сьогодні «своєї» партії?

— Пропорційна виборча система — це те, до чого ми маємо прийти. Але ця система передбачає наявність сильних політичних партій, які користувалися б довірою народу і які дійсно могли б зробити необхідний прорив в економіці нашої держави. На жаль, таких партій центристського чи правоцентристського спрямування у нас бракує. Я, наприклад, за те, що коли вже пропорційні вибори, то на них мають іти не блоки, а лише політичні партії. У цьому випадку центристські та правоцентристські партії ще не мають відповідної сили і можуть опинитися у програші.

— Чому ви вступили саме до фракції Народно-демократичної партії?

— Бо в цій фракції — люди, найближчі до мене за політичними поглядами, баченням законодавчої роботи.

— А з самою народно-демократичною ідеєю, партійною програмою НДП знайомі?

— Звичайно. Але до жодної партії вже ніколи не вступатиму.

— За час роботи в парламенті ви розробили певні законопроекти?

— У комітеті я працюю над питаннями, пов'язаними з соціальним захистом військовослужбовців. Брав участь у підготовці багатьох законопроектів з цієї тематики. На жаль, ці закони діють дуже слабо через нестачу коштів. Скажімо, Верховна Рада прийняла нову редакцію закону про соціальний захист військовослужбовців і членів їхніх сімей, але Президент наклав на нього вето. Я особисто розмовляв із Леонідом Кучмою щодо цього закону: Президент усе прекрасно розуміє, але джерела фінансування цього закону визначено не було.

— У 2002 році у Верховній Раді ви увійшли до міжфракційного об'єднання «Україна—НАТО». Чи діє воно в парламенті нині?

— Так. Воно діє і займається напрацюванням документів стосовно відносин України з НАТО. Я, дійсно, прихильник вступу України до НАТО. Якщо наш основний вектор — Європа, то вступ до НАТО — це одна із його основних складових.

— А як голосуватимете щодо угоди про входження України до Єдиного економічного простору СНД?

— Я був налаштований голосувати за ратифікацію. Але надалі це рішення залежатиме від того, як себе поведуть росіяни у зв'язку з будівництвом ними дамби в Керченській протоці. І взагалі, ця подія може вплинути на мої погляди відносно співпраці України та Росії.

— У розмові з вами важко обійти тему космосу. Як вважаєте, чи полетять іще колись українці у космос?

— Переконаний, що українці літатимуть у космос, бо Україна — космічна держава. Але коли це відбудеться — сказати надзвичайно важко. Основна причина — знову-таки фінансова. Мій політ відбувся завдяки підписанню угоди між президентами України та США, тобто наша держава не заплатила за цей політ жодної копійки.

— Чим ви нині більше живете — минулим чи майбутнім? Досі повсякчас згадуєте свій космічний політ чи маєте якісь нові плани?

— Звичайно, мій політ у космос надзвичайно вплинув на мене, на моє подальше життя. Нині пишу книгу, в якій опишу свій політ — усі відчуття під час нього. Звичайно, маю і плани на майбутнє. Але вже більше думок — про синів.

— Скажіть, це правда, що у вас є своя ділянка на Місяці?

— Та ні, немає *(сміється)*. Хоча, кажуть, у деяких політиків є. Я сприймаю такі речі, як щось несерйозне.

— А «космонавтську» форму підтримуєте?

— Спорт став для мене звичкою. Тричотири рази на тиждень пробігаю дистанцію в десять кілометрів. Може, колись іще полечу в космос *(сміється)*...

Юліана ШЕВЧУК.

«Питання про асоціацію на порядку денному не стоїть»

Саміт Україна—ЄС, що відбувся минулого тижня в Ялті, став однією з найголовніших зовнішньополітичних подій нинішньої осені. Про результати саміту, а також перспективи, що з них випливають, — в інтерв'ю з главою делегації Європейської комісії в Україні ***Норбером ЖУСТЕНОМ.***

— Пане посол, які з результатів минулого саміту були, на вашу думку, найважливішими?

— Думаю, дуже важливою була вже сама нагода обміну думками на найвищому рівні про відносини між Україною та ЄС. Під час переговорів підтверджено обопільне бажання тіснішої співпраці. Також важливо, що Україна підтвердила наміри продовжувати політику, спрямовану на європейську інтеграцію. Сторони, крім того, досягли домовленостей про підготовку Плану дій, який має бути розроблений у рамках ініціативи «Ширша Європа».

— Президент Кучма, котрий ще не так давно критикував ЄС за небажання вже зараз надати Україні асоційований статус, після ялтинських переговорів раптом заявив про «тривалий шлях», який слід пройти до того, щоб це питання стало актуальним. Що ж сталося в Ялті такого, що змінило погляди українського Президента?

— В Ялті ми ще раз підтвердили нашу позицію. Вона полягає в тому, що сьогодні ЄС не в змозі обговорювати інституційний аспект відносин, до якого належить і надання Україні асоційованого статусу. Це не стоїть на порядку денному. Ми ще раз наголосили на нашому баченні розвитку відносин: наступні роки Україна та ЄС мають використати для дуже тісного співробітництва й наближення вашої держави до Євросоюзу. Ми беремося їй допомагати у запровадженні європейських цінностей та здійсненні реформ. І все це може бути зроблено в рамках відносин добросусідства, що й передбачено ініціативою «Ширша Європа». Адже після розширення союзу, яке відбудеться наступного року, Україна стане безпосереднім сусідою ЄС. Це відкриє нові можливості для співробітництва, і з огляду на них ми повинні працювати в осяжному майбутньому, залишивши питання інституційних змін у відносинах на пізніше.

— Ви сказали, що в Ялті було досягнуто політичної згоди стосовно роботи над Планом дій Україна—ЄС. Чи йшлося про конкретні терміни й параметри?

— Було домовлено про те, що нам слід зробити в наступні місяці для розробки цього документа. Президент Кучма передав український варіант Плану дій, ми його вивчимо і вийдемо зі своїми пропозиціями. Думаю, досягнення згоди про конкретні терміни та зміст роботи над цим документом можна розглядати як найважливіший результат саміту. Зазначу, що створення Плану дій не є якоюсь кінцевою метою чи завданням. Слід чітко розуміти, що план є інструментом для імплементації концепції «Ширша Європа». Ми дуже сподіваємося, що План дій буде підписано вже весною наступного року. І в ньому будуть виписані пріоритети співробітництва на середню та короткотермінову перспективу, відповідні цілі та завдання. Отож План дій не є протоколом про наміри, а дуже конкретним документом.

— Ініціатива «Ширша Європа» передбачає доступ України на внутрішній ринок ЄС, принцип чотирьох свобод — вільного пересування людей, капіталів, товарів і послуг. Що це означає для України і коли така інтеграція може стати реальністю?

— Ініціатива «Ширша Європа» дає Україні переваги та унікальний шанс інтеграції на ринок, де проживають 450 млн. осіб. Участь

Фото УНІАН.

вашої держави в цьому єдиному ринку справді означатиме для неї вільне пересування людей, капіталів, товарів і послуг. Але хотів би наголосити, що навряд чи слід сподіватися на швидку економічну інтеграцію України в ЄС. Для цього потрібні дуже глибокі економічні й політичні реформи. Процес потребує тривалого часу, досить багато років.

— У зв'язку з наступним розширенням ЄС в українському суспільстві є побоювання ізоляції держави від Європи — створення такої собі нової Берлінської стіни. Звичайно, насамперед непокоїть запровадження візових бар'єрів...

— Візові питання також порушували під час саміту в Ялті, і ми зобов'язалися розглянути можливості, які сприятимуть зняттю занепокоєння. Звісно, ЄС не бажає жодної нової Берлінської стіни. Щоб полегшити прикордонні контакти, Європейська комісія недавно виступила з пропозицією дозволити громадянам з прикордонних регіонів отримувати візи за дуже низькими цінами або й безкоштовні. Ця пропозиція нині розглядається країнами — членами ЄС. Нагадаю, що правила Шенгенського простору передбачають і певну гнучкість. Хотів би також додати, що приєднання до ЄС сусідів України аж ніяк не призведе до згортання торгівлі з ними, як про те інколи говорять в Україні. Навпаки — ваша держава отримає переваги. Лише один приклад з багатьох: тарифи для українського експорту в країни — нові члени ЄС зменшаться з дев'яти до чотирьох відсотків.

— За повідомленнями українських офіційних осіб, нібито досягнуто домовленості про те, що власники українських дипломатичних паспортів матимуть право на безвізовий в'їзд до країн ЄС. Це справді так?

— Ні, поки що жодної домовленості про це немає. Питання все ще обговорюється.

— Цього року делегація Європейської комісії в Україні святкує 10-річчя своєї роботи тут. Які головні результати цієї роботи?

— Гадаю, насамперед треба сказати про те, що з 1991 року ЄС надав Україні технічної допомоги на суму 1,2 млрд. євро. Можливо, обсяги цієї допомоги зростуть у зв'язку з утіленням концепції «Ширша Європа». Бо передбачається задіяння інших інструментів, відмінних від Тасіс, зокрема у сфері прикордонного співробітництва. Ми домовилися створити для України нову Національну індикативну програму на 2004—2006 роки. Впродовж цього періоду на подальшу технічну допомогу ЄС планує виділити 212 млн. євро. Пріоритетами тут стануть правова, адміністративна реформи, прикордонне управління, розвиток бізнесу, торгівлі, інвестицій, громадянського суспільства та соціальна реформа. Стосовно періоду після 2006 року (про це також ішлося на ялтинському саміті), то ми домовилися згодом обговорити з Україною можливі нові схеми, що можуть бути задіяні в рамках нашої допомоги.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Кримське «Ігристе», Чорнобиль і брати Клички...

Набір слів, винесених у заголовок, — не випадковий. Приблизно так уявляє Україну пересічний німецький громадянин, котрий читає «Більд», а часом і серйозні німецькі газети та дивиться телепередачі про екзотичні країни. Поламати цей стереотип заповзялася художниця з Регенсбурга, що поблизу Мюнхена, Регіна Гельвіг-Шмідт. Вона започаткувала проект, спрямований на зближення народів придунайських країн. Його ідея проста: стосунки найкраще вибудовуються на тому, що найбільше зближує: мистецтво, література, спільна історія.

Тож доки політики сперечаються, до яких меж розширювати Європейський союз і чи всі претенденти гідні потрапити в таку компанію, Регіна Гельвіг-Шмідт переконала тих, від кого залежить фінансування проекту, що для розширення людських стосунків кордони не існують. Вона запросила до Регенсбурга, де Дунай ще лише набирає сили, інші країни, розташовані на його берегах, щоб ознайомити з їхніми досягненнями не лише німців, а й їх самих. Першою стала Україна, котра впродовж жовтня—листопада демонструватиме надбання у галузі культури та мистецтва, досягнуті впродовж років державної незалежності. Організатори вважають вибір вдалим, бо... екзотика: держава в центрі Європи, а залишається «терра інкогніта» — землею невідомою...

Чи вдалося її «відкрити» цього разу — про це нотатки нашого власного кореспондента в Німеччині.

У пошуках ідентичності?

Ніяк не звикну, коли мені кажуть, що Україна бідна й невідома: і того в нас немає, і те ми робимо, не як усі. Втім, це не завжди означає, що тут роблять краще. Але ж і ми не вчора народилися. Тож коли хтось не знає нашої культури та історії, то це вочевидь не лише наша проблема. А от керівник товариства з культурно-мистецьких зв'язків з придунайськими країнами з Регенсбурга Регіна Гельвіг-Шмідт, готуючи проект «Донумента 2003» (від «Дунай»), вирушила в дорогу, щоб відкрити «невідому» країну —Україну. Вона познайомилася з молодими письменниками, художниками та музикантами зі Львова, Києва, Одеси, Івано-Франківська, Харкова — культурно-мистецьких осередків, де народжуються нові таланти й нові твори. Саме звідти до Регенсбурга запрошено учасників цього своєрідного фестивалю культури та мистецтв.

Маленькою сенсацією на ньому стали літературні читання у виконанні авторів. Наталка Білоцерківець, Галина Петросанюк, Юрій Андрухович, Микола Рябчук, Тарас Прохасько читали уривки власних творів у перекладі на німецьку. А оскільки майже всі вони вільно нею володіють, то проблеми контакту зі слухачами не було. Але справжньою зіркою в Регенсбурзі став усе-таки Юрій Андрухович, знаний у Німеччині не менш, як на батьківщині.

Вони молоді й несподівані, ці молоді музиканти, котрі грають джаз, автори відео- і короткометражних фільмів, майстри перформансу, інсталяції і живопису. Й зовсім інші, ніж були їхні ровесники ще 10-15 років тому. Над ними не тяжіє радянська сокира під назвою «Заборонено», а за сексуальні пошуки на екрані та полотні вже ніхто, дякувати Богові, не позбавляє їх права малювати, писати та знімати те, що вони вважають вираженням власного «я». Вони майже без проблем спілкуються англійською чи німецькою, дискутують про пошуки ідентичності та вважають, що тема сексу в мистецтві так само має бути присутня, як і будь-яка інша. І вони кажуть, що все це — нове, бо раніше було заборонене...

Що було заборонене, то свята правда. А що нове... Чому ж, коли переглядаю їхні роботи, здається, що я це вже бачила? Я вже десь бачила це око через весь екран, яке має символізувати одне з людських почуттів, і ось ці голови, що двояться, трояться, множаться... І ось ця серія чудових фоторобіт у кольорі юної студентки київської академії мистецтв під назвою «Автоцелюліт» теж видається мені дуже знайомою. Авторка вважає, що кожна річ у природі може бути об'єктом уваги художника. Вона вибрала для своїх робіт постраждалі в аваріях іномарки — сильні й потужні, коли мчать автомагістралями, й беззахисні, коли стоять на штрафмайданчику. Чи складно творити таке мистецтво? — питаю я і чую цілком щиру відповідь про її «розумну» фотокамеру, що сама за неї думає...

Значна частина програми присвячена доробку художників, котрі продукують мистецтво відео. Секс, насилля, катастрофа — ці теми домінують у творчості, представленій українською молоддю у Регенсбурзі. Дещо спокійніші в цьому плані живописні роботи. Хоч, скажімо, одеський художник Володимир Ройтберг теж обрав тему сексу для спостережень над природою, показавши в своїх роботах цю потребу людей так, як він її розуміє. Але... літаючі голови, руки-ноги — дуже вже знайомий прийом. Принаймні, Сальвадор Далі його застосовував. Автори каталогу, котрий супроводжує виставку, знову-таки посилаються на те, що от нині, мовляв, в Україні теми одностатевого кохання — більше не табу. Зрозуміло, що вже не табу. Цікаво, що тут нового та ще й притаманного лише українському мистецтву?

Я не критик, а звичайний глядач, може, не зовсім безсторонній. І я не ратую, щоб в експозиціях на теми українського мистецтва були вишиванки чи інші шаровари. Хай буде більше художників — хороших і різних! Але... Скільки разів по всьому світу я вже бачила ці відірвані вуха чи уламки металу, котрі мають щось символізувати... Таке мистецтво не має національності й однаково може називатися хоч українським, хоч китайським. Коли б не... російська мова, якою озвучені деякі відеофільми, та не титри, нею ж написані, то навряд чи можна було б здогадатися, який регіон світу презентується на фестивалі...

Ми вже вивчили англійську чи німецьку й маємо можливість купити дорогі фотокамери. За десять років справді підросло покоління, котре представляє Україну своєю творчістю відповідно до власного світогляду. А по ній світ судить про нас. Досі він спізнав смак кримського «Ігристого», загрозу атомної катастрофи та дізнався, звідки родом брати Клички. Принаймні. Що далі? Ми вже стали частиною європейського загалу, тобто, як усі? А як же власна ідентичність, про яку так любимо дискутувати?

«Ви такі непередбачувані...»

Якщо вже німці уявляють Україну лише як батьківщину наших знаменитих боксерів й «Ігристого», то організатори вирішили розширити знання про будні українців, організувавши виставку, що так і називається: «Кримське «Ігристе», Чорнобиль, брати Клички». Здається, ця експози

ція чи не найближче до реалій нашого сьогодення: на стендах зібрані предмети повсякденного вжитку —телефонні апарати ще радянського виробництва та відеомагнітофони японських фірм, ікони в рушниках і сімейні фотографії в рамках, рекламні плакати, фотографії вивісок, на яких переплелися українські та російські назви, куточок кухні з традиційними броварськими меблями (колишніми) та пляшкою горілки з перцем на столі. Організатори обіцяють пізніше справжнього українського кухаря, який не лише вчитиме охочих варити борщ і пригощатиме ним, а й за сім євро продаватиме набори для його приготування.

А нині тут господарює викладач кафедри мистецтвознавства Регенсбурзького університету Тобіас Гаммерль, котрий організовував виставку. Запитую, що його особисто вразило в Україні. «Контрасти, — каже він. — Контрасти, яких у Німеччині не зустрінеш. Приміром, на вулицях Києва так багато дорогих автомобілів, що їх усі відразу не побачиш навіть у Мюнхені — столиці найбагатшої німецької землі. Та ще під'їзди ваших будинків! Я був у колеги: в нього чудова сучасна квартира, де все сяє чистотою і порядком. А під'їзд — облуплений, брудний і темний, у ньому немає електролампочки. Коли я спитав, чому така різниця, то колега пояснив, що це тому, що під'їзд належить усім. Але ж і йому теж!»

Я поцікавилася, як йому все-таки кримське «Ігристе». «Чудове! Але мені більше до вподоби коньяк «Тиса»...»

Братів Кличків, улюбленців німецьких не тільки вболівальників, а й телеглядачів, представляти не треба, бо їх тут усі знають. Україна! А от дві фотовиставки — Віктора Марущенка та Олександра Глядєлова — про Чорнобильську катастрофу й життя після неї у 30-кілометровій зоні, незважаючи на те, що тема відома тутешнім мешканцям, привернули увагу відвідувачів. Це теж Україна з її болем...

Стіна, яка об'єднує

Відкриваючи презентацію українського мистецтва, Регіна Гельвіг-Шмідт сказала, що вона з радістю вмуровує камінчик у стіну, яка не розділяє Європу, а об'єднує її. І обер-бургомістр Регенсбурга Ганс Шайдингер, котрий сприяв, щоб українські гості одержали найкращі виставкові зали та картинні галереї для своїх експозицій, і член Європарламенту Емілія Мюллер, під чиїм патронатом захід організовувався, і Посольство Німеччини в Україні, і Гете-інститут у Києві, і ще багато державних та громадських організацій — усі стали помічниками в реалізації проекту та будівничими добросусідських відносин придунайських країн і України зокрема. Щоб презентація стала можливою, вони вклали чималі кошти, не сподіваючись на фінансову віддачу. Втім, за словами Юрія Андруховича, німецька сторона зробила для цього не лише фінансовий внесок: стереотипи непросто ламати, а організаторам це вдалося. Але найголовніше, що до Німеччини приїхали молоді митці: і себе показати, і на людей подивитися...

Так, поки на виставки не було черг, на покази українських художніх стрічок прийшли люди, котрі мають переважно професійний інтерес, а імена художників та назви міст господарі ще пишуть і вимовляють у російській транскрипції. Але про подію розповіло радіо й телебачення, чимало газет надрукували репортажі й кореспонденції. Тож є надія, що відтепер про Україну знатимуть не лише як про країну, де сталася атомна катастрофа...

Валентина ПИСАНСЬКА.

Франкфурт-на-Майні—Регенсбург.

ЦІНИ І ЦІННОСТІ

Від швидкоплинного буму — до сталого зростання

(Початок на 1-й стор.).

Людське життя — вища цінність у суспільстві. Щоб наповнити цю тезу реальним змістом, треба виробляти продукцію і надавати послуги, доступні за цінами і такі, що відповідають дійсним потребам достойного життя.

Піднесений тонус ділової активності, який неабияким чином пов'язаний з кінцем відпускного періоду і зростанням попиту на гроші, забезпечив у вересні прискорене нарощування промислового виробництва. Нагадаю: у серпні, вперше з 1999 року, неочікувано було зафіксовано його скорочення проти попереднього місяця на рівні 1,8 відсотка. У вересні одержали зростання до серпня на 3,1 відсотка. Від початку року індустріальний випуск зріс ще більше — на 15,2 відсотка. До такої міри істотні темпи здатні повторити рекордну динаміку зразка 2001 року, коли виробництво піднялося на 14,2 відсотка. Що для цього потрібно?

Банківській системі слід і надалі підтримувати свою ліквідність. У вересні, до слова, рефінансування комерційних банків зросло на 12,5 відсотка після тимчасового його скорочення у серпні. Відновилося зниження процентних ставок на 5,5 відсотка проти 0,0 — у серпні. Отже, істотно зросла і динаміка кредитування (на 9 відсотків проти 4,1 у серпні).

З огляду на те, що базова ставка рефінансування, за якою НБУ кредитує комерційні банки, не втратила своєї стимулюючої ролі, її залишено недоторканною — на рівні 7 відсотків річних. Отже, враховуючи 0,6 відсотка інфляції за підсумками попереднього місяця і мінімальну девальвацію гривні за цей період (0,004 відсотка), ми доволі благополучно подолали вересневе зростання роздрібних цін на нафтопродукти. Але не треба забувати про те, що інфляція могла бути й дошкульнішою, якби не імпорт зернових, не курсова стабільність і не монетарна стриманість упродовж липня-вересня. Окрім того, інфляцію обмежує адміністративний вплив на деякі ціни. Проте вже на фініші року цей чинник втратить свою дієвість, якщо не створити ринкових передумов для економічного зростання у цій важливій галузі народного господарства. Можна надміру стримувати ціни на продовольство сьогодні і потерпати від цього завтра.

Наважусь на прогноз. Хоча у вересні інфляція споживчих цін виявилася недостатньо низькою, щоб зменшити базову ставку НБУ, вона лишається достатньо невисокою для того, щоб прогнозувати її зміну за підсумками року на рівні 5,5 — 7 відсотків. У середньомісячному вимірі це означатиме її рух у коридорі 0,6—0,9 відсотка. Монетарні, курсові та фіскальні умови дають підстави для такого прогнозу. Торік за цей період середньомісячне зростання споживчих цін становило 0,75 відсотка.

Багато залежатиме і від спроможності індустрії протидіяти зростанню цін шляхом збільшення пропозиції. Надії є. Адже зміцнили свої позиції у вересні промислові підгалузі, орієнтовані на експорт. Передусім металургія, хімія, а також виробники продукції кінцевого споживання — машинобудування, харчова, легка, деревообробна промисловість. З одного боку, це дає підстави сподіватися на додаткове зростання ВВП у вересні на 0,1—0,2 відсотка, а з другого — непогані шанси на утримання цінової стабільності. Звичайно, крім промисловості, треба подбати про збереження високої динаміки розвитку інших галузей. Цьогорічний промисловий бум, на мою думку, це передусім результат високої зовнішньої кон'юнктури і попереднього «розігріву» внутрішнього попиту.

На жаль, Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції поки що не наважується прогнозувати такі темпи економічного зростання на наступний рік. Побоюються згасання зовнішньої кон'юнктури, не впевнені, що зможуть компенсувати його високим споживчим попитом. Питання є. Справді, високі темпи промислового виробництва здебільшого спираються на зростання експорту, який становить 24 відсотки. Це добре. Але ж реальні доходи населення збільшилися лише на 4 відсотки — менше за нинішньої динаміки ВВП і в кілька разів менше за аналогічний показник минулого року! Торік, до речі, спостерігали зворотну ситуацію. Сьогодні економічне зростання має не ендогенний (внутрішній), а екзогенний (зовнішній) характер: це зростання здебільшого підштовхується зовнішнім попитом. Саме тому Кабінету Міністрів надзвичайно важливо надати нових імпульсів розвитку внутрішнього ринку. Зниження ставки податку на доходи громадян до 13 відсотків — непоганий ресурс для цього і не варто від нього відмовлятися. Згладила б коливання примхливої зовнішньої кон'юнктури і нова атака на бюрократизацію підприємництва, особливо малого бізнесу. Загалом усе це дасть змогу перетворити промисловий бум, який має властивість згасати за погіршення зовнішньої кон'юнктури, у стале промислове зростання.

Звідси ще один висновок. Стимулюванню споживчого попиту в індустрії найкраще сприятиме продовження антиінфляційної політики НБУ. На очікуваний результат працюватиме і розв'язання проблеми невідшкодованого ПДВ для експортерів. Ще одним перспективним ресурсом для цього можуть стати програми кредитної підтримки громадян, скажімо, для одержання вищої освіти або для перекваліфікації у зв'язку зі скороченням чисельності Збройних Сил.

Валерій ЛИТВИЦЬКИЙ.

СИТУАЦІЯ

Недорахувалися пам'ятника

До вересня західний берег Балаклавської бухти мав цілком звичний вигляд, а потім раптом з'ясувалося, що зник пам'ятник підводникам Великої Вітчизняної війни. У далеких сімдесятих командира відомої субмарини Юрія Пихіна було удостоєно звання Героя Радянського Союзу, а рубка з його човна стала пам'ятником. За архітектурними канонами його «прив'язали» до місця події — установили у столиці підводного флоту Балаклаві. Але в демілітаризованій бухті, на думку чиновників, він виявився зайвий, без належного догляду. На прохання головнокомандувача Чорноморського флоту, розпорядженням голови Севастопольської державної адміністрації історичну рубку перенесено в район базування підводного флоту Росії — Південну бухту, де і буде незабаром установлено. Може, так і краще — тепер російські моряки шефствуватимуть над пам'ятником. Але ветерани-підводники образилися, що їхню думку навіть не запитали.

Світлана КАЛИНОВСЬКА.

Севастополь.

Фото автора.

Про хліб усе начистоту

Бо він — всьому голова. І це, на тверде й непохитне переконання вченого-агронома, хлібороба, голови правління ВАТ «Хорольська механізована пекарня» Івана Бондаренка, змушує говорити вголос саму лише правду про ситуацію, що склалася на продовольчому ринку і регіону, і країни загалом.

Про підприємство

Хорольська мехпекарня, середнє за обсягами виробництво, ще десять років тому працювала за звичною схемою: централізовано управлялася, справно вибивала фонди на сировину, матеріали й запчастини, а її продукцію реалізовували торговельники. Тоді держава гарантувала рентабельність пекарям не нижче 15%, дотуючи їх у разі потреби з бюджету. Та затим стартували цінові перегони і необхідно було якось виживати. І весь цей тягар ліг на плечі нового керівника — Івана Бондаренка. Взялися нарощувати свій автомобільний парк, який нині налічує понад 30 одиниць техніки. Аби уберегтися від банкрутства, довелося організовувати власну торговельну мережу з 10 фірмових магазинів. Своїми «швидкими» грошима вони в основному й врятували підприємство від краху. Далі — більше, на часі стало утримання ринку від скороспілих хлібопекарів, котрі наплодилися, мов гриби після дощу, й заполонили прилавки сумнівної якості буханцями і батонами. Тут саме й держава зняла з себе турботи і зобов'язання про галузь, хоч на словах не припиняла (та й не припиняє!) декларувати, що хліб — це політика.

Залишившись на останньому рубежі ринку хліба, хорольці добросовісно працювали і працюють на споживача. Вдалося стабілізувати виробництво і наростити його обсяги. За останніх 5 років виробничі фонди підприємства зросли в 3,5 разу, а їх використання досягло 85—90%. Середньорічний приріст обсягів товарної продукції становить 30—40%. Щороку створюється 20—30 нових робочих місць, кількість працівників із 68 зросла до 210, відтак мехпекарня вподовж трьох останніх років підтверджує регіональне звання «Кращий роботодавець». Не раз відзначався колектив у цій номінації й на всеукраїнських конкурсах. Близько мільйона гривень власних коштів інвестовано в розвиток виробництва, а щомісячний товарообіг становить понад 700 тисяч гривень. Тут виготовляють близько 140 найменувань продукції, щомісяця реалізують 450—480 тонн хлібобулочних виробів. Так і тривало до... минулої осені, коли почалися негаразди на вітчизняному ринку хліба. До чого це призвело, свідчить промовистий факт: за зростання обсягів виробництва цього року в 123% підприємство 9 місяців працює збитково. Загальна сума збитків — 45 тисяч гривень.

Про кар'єристів-ілюзіоністів

— Що ж призвело до цього? — аналізує ситуацію на ринку хліба Іван Купріянович. — На моє переконання, хибна, а то й навіть злочинна практика регіональних керівників рапортувати в столицю про міфічні урожаї та валові збори. Насправді все це була «показуха», а коли по-народному — брехня. Так сталося, зокрема, на Полтавщині. Минулого літа перші посадовці області з усіх трибун, по радіо і телебаченню не переставали трубити, що зібрано 2 мільйони 700 тисяч тонн зернових. І до того договорились, що, мабуть, і самі повірили в те, чого насправді не було. Та вже на осінь з'ясувалося, що збіжжя в регіональній коморі обмаль, а з січня—лютого його стали закуповувати в інших областях і за кордоном. «То чи був рекордний урожай?» — Ні. Бо тоді постає інше запитання: «А де він подівся?». На нього так і не одержано відповіді, хоча ставилось воно й першими керівниками держави. Я, до речі, особисто був присутній на одній такій зустрічі, коли вже колишній заступник з питань АПК також колишнього голови облдержадміністрації нічого конкретного з цієї теми не зміг сказати главі уряду і віце-прем'єр-міністру. То на що тоді можуть розраховувати полтавці?

А тепер про систему обліку зібраного врожаю. Нині вона не те, що недосконала, її, вважайте, не існує. Бо що хліб сіється-збирається безконтрольно, так само й продається. А ще десяток років тому чітко діяла система хлібофуражного балансу, де все зерно (вже очищене, а не в бункерній вазі) обліковувалося. На рівні господарства мало такий вигляд. Зібрали урожай, переважили. Розподілили по фондах: посівний, оплати праці й обов'язково резервний. Решту, тобто левову частку, — державі в план. То що заважає вести такий облік і зараз?.. А можливо, все простіше? Комусь таки вигідно, щоб усе саме так і було — безконтрольно? Та де це чувано, щоб держава не мала резервних запасів хліба?.. Так сталося позаминулих жнив і в моєму рідному Хорольському районі. Тоді з кабінетів місцевої держадміністрації вийшло розумне розпорядження створити резервний фонд обсягом, здається, трохи більш як 5 тисяч тонн. Мізер, бо район загалом видав «на-гора» (чи на папері?) 100 тис. тонн. Проте не було заготовлено й тонни! Головна причина, що під цю акцію не заклали коштів, істотна. Та їх же на ці цілі в місцевому бюджеті й не було передбачено! До речі, ніхто (й на рівні області) цього не зробив і нинішнього року. То для чого робити хорошу міну за поганої гри?..

Про «поточний момент»

Хліб має коштувати стільки, скільки він коштує. Улітку минулого року на нараді з підприємництва Президент України наголошував, що чиновникам усіх рівнів не варто втручатися в процес ціноутворення. Ціни в Україні повинні формуватися на ринку шляхом попиту і пропозиції. Краще не скажеш. Водночас місцеві адміністратори, як і колись, силовими методами змушують керівників хлібозаводів знижувати вартість продукції. За рентабельності 3—5% пекарське підприємство не зможе навіть підтримувати основні фонди в належному стані, не кажучи вже про їх відтворення, впровадження нових технологій. Зверніть увагу: нині обладнання галузі по країні зношене на 70—80%. Так досить легко начепити виробникам хліба ярлик монополістів, обмежити рентабельність на рівні 5% і спровокувати дисбаланс на ринку. А відтак — й економічно знищити хлібопекарів. Страждає від такого волюнтаризму й бюджет: за низької зарплати й мінімальних прибутків зменшуються обов'язкові платежі. Бумерангом така «економічна» політика вдаряє і по товаровиробниках зерна. Елементарна, примітивна логіка підказує, що дешевший хліб можна спекти з недорогого зерна. Виходить, для реалізації цієї тези в селян треба скупити збіжжя за безцінь? І, тим самим, збанкрутувати їх. Торік трейдери так і робили, тільки зерно вони заготовляли не для вітчизняних млинів і хлібозаводів, а на експорт. Отож і вийшло, що у вересні минулого року борошно вищого гатунку коштувало 600 грн. за тонну, а нині — 1800 грн.! Тоді просте запитання: «А як спекти дешевий хліб із дорогого зерна?» І ті, хто закликає повернути ціни на хліб у 1 січня ц. р., мабуть, мають «протяги в голові», бо існують об'єктивні закони, які не обманути і не об'їхати.

Тим часом під приводом усіляких моніторингів, а останнім часом і відверто-нахабно чиновники домагаються від приватних хлібозаводів інформації про їхню виробничу діяльність, зокрема й комерційну. Аби затим зібрані дані використовувати для викручування пекарям рук, залякування, інших протиправних дій. З огляду на таку ситуацію давно назріла потреба в державному законі про хліб і хлібопечення, як і створенні спілки хлібопекарів. Згадані нормативні акти мають створити рівні умови для конкуренції, а не збирання вершків для будь-кого. Зазвичай нас нині мають за «хлопчиків» для биття і правила вітчизняної економіки нагадують гру в одні ворота. Приміром, за використання газу, електроенергії, води і навіть основної сировини постачальники вимагають попередню оплату. То що виходить, пекарям теж треба збирати із споживачів кошти за непридбаний хліб? Це, звичайно, абсурд...

Про те, що може бути

Ціни на хліб ростимуть, і то там, то там це вже відбувається. Не беруся прогнозувати, в яких пропорціях, бо й самому стає моторошно від імовірної динаміки, проте незабаром (і зовсім скоро) цей процес набуде масового невідворотного характеру. Й насамперед тому, що держава нічого, крім декларацій та адміністрування, не робить. Це — тривожний симптом. Схоже, на цьому грунті вже замішана політика. А ми, хлібопекарі, знову крайні. Бо як нам виживати, коли «рідний» Пирятинський млин ранком пропонує борошно за однією ціною, а ввечері — за іншою, звісно, вищою. Зрештою, й це півбіди. Не відаю за всю державу, а в нас, на Полтавщині, знаю достеменно, що борошно в достатній кількості відсутнє. Ми маємо 17(!) постачальників сировини. І ніхто з них жодним чином не гарантує безперебійної роботи (і це при тому, що ми на 100% здійснюємо попередню оплату). Мало того, вони нахабно завозять нам ще гаряче борошно (хоч за технологією воно має вилежатися бодай 7—10 діб). А ми й цьому раді, аби не допустити, щоб завтра покупці прийшли під порожній хлібний магазин! Такий розвиток подій, до речі, цілком можливий. І будь-де по країні. Мимоволі напрошується запитання: «А вихід який?».

На переконання хлібопекарів, а я їх зараз і представляю, майбутнє не буде рожевим, бо озимини посіяно менше, ніж завжди, й абияким насінням. Тож треба зафіксувати ціну на продовольче зерно. Як, скажімо, ще торік зробили з цукром, і всі «грали» за правилами, які їм диктувала держава. Отож на цукровому ринку нині все і складається більш-менш благополучно. Далі. Дозволити хлібопекарям, як і товаровиробникам (бо ми ж працюємо в одній упряжці!), формувати цінову політику. Може, й не самим, а за державної підтримки й опіки. Проте розумної. А податок на прибуток від нашої діяльності направляти на компенсацію чи дотацію малозабезпеченим людям. Переконаний, що доплати у 20—30 грн. стане, аби на столі в кожного адресата завжди був буханець хліба. Бодай до кращих часів. Зрештою, саме такий державницький підхід дасть змогу порятувати і галузь загалом.

Я досить часто вголос і подумки звертаюсь до державних мужів і сили-силенної армії перевіряючих чиновників. Адже всі вони щодня їдять рум'яні буханці та булки, сировину для яких на полях вирощують, а на заводах випікають за мізерну плату їхні співвітчизники. Замисліться: хліб у всі віки був мірилом добробуту й основою міцної державності. Чому ви забуваєте про це?..

Записав Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

На знімках: голова правління ВАТ «Хорольська мехпекарня» Іван Бондаренко; продавець Алла Петеряка; робітники цеху хлібобулочних виробів Ольга Білогуб, Сергій Дуригін, Людмила Григоренко, Тетяна Гаркавенко, Лілія Гайдай, Катерина Чеверда, Вадим Рижко, Оксана Харченко.

Фото Валерія ЧЕРКАСА.

Камінь із п'яти горизонтів

(Початок на 3-й стор.).

— Кар'єр — історія родин і сьогодення, — розповідає Віталій Хімнюк. — Мій дід служив кучером у пана, господаря тутешньої вапнякової копальні. Тоді на цьому місці будували такі-сякі халабуди, щоб копачам негоду перебути. У Сахкамені нині понад тисячі мешканців. Моя тітка — знаменита стаханівка кар'єру часу перших радянських п'ятирічок. І я, гірничий інженер, напрацювавшись уволю на російських просторах, повернувся додому. Треба нарешті піднімати своє, давати лад у власній хаті.

Ціле намисто підприємств навколо Кам'янця, чия слава гриміла раніш , та ще не всі зуміли піднятися, як «Нігинський кар'єр». Чимало їх, що перебувають роками в занепаді, викуплено за копійки самим керівництвом, розчленовано і перепродано. Робітництво подалося в закордонне рабство, бо українська дійсність для нього стала сірою, якщо не чорною. Де взяти такого каменю, який відбілив би її? Чи один ресурс, природний і людський, такий, як цей кар'єр, є в Україні, щоб вона процвітала та багатіла?! Та очевидно, спрацьовує він лише тоді, коли потрапляє до рук господаря, а не «вишибайла».

Віра ШПИЛЬОВА.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

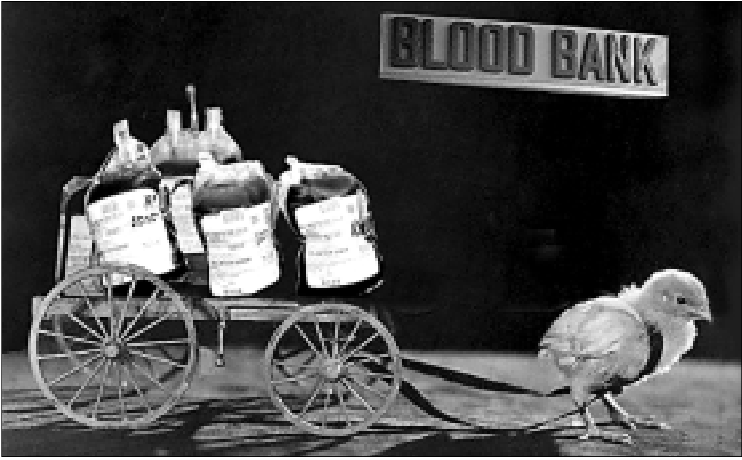

Платне здоров'я у сфері медичних послуг

Кривавий рейс

ІСТОРІЯ ХВОРОБИ

Надворі осінь. І ми з ностальгією згадуємо про літній відпочинок. У Славка і його дружини Лілі ці спогади болісні. Замість того, щоб купатися в морі й загоряти, молода жінка разом з лікарями судацької міської лікарні рятувала життя чоловікові.

Колаж Юлії ЄФІМОВОЇ.

Дайте таблеток від виразки

— Ми сиділи увечері в нічному клубі, пили вино. Раптом Славко позеленів і схопився за живіт. Зі словами «Ой, мене, здається, тут отруїли» чкурнув до туалету, — згадує моя співрозмовниця.

Наступного дня «отруєння» тривало. Таке в Криму трапляється практично з кожним, тому Ліля особливо не тривожиться за коханого. А Славко лежить і ні в чому не зізнається. Поліпшення не настає. Хлопець кілька разів непритомніє. І зрештою зізнається, що в нього, мабуть, відкрилася виразка. Мовляв, ходи до аптеки, купи таблеток від виразки. Раніше в чоловіка не було таких нападів, і Ліля навіть і гадки не мала про його хворобу.

Аптекарка була вкрай здивована проханням дати пігулки від виразки і порадила терміново везти чоловіка до лікарні. Але Славко категорично відмовився від госпіталізації. Йому ставало дедалі гірше. І Ліля все-таки вирішила завезти чоловіка до лікарні.

Щоб хворіти в Криму, потрібна машина

Слава Богу, господар будинку, де кияни наймали кімнату, її мав. Доставили Славка до судацької міської лікарні. До приймальної палати збіглися практично всі фахівці цього медзакладуу. Подивившись на пацієнта, лікарі відверто сказали Лілі, мовляв, звичайно, можете спробувати відвезти його до Києва, але, якщо чесно, дивно, як ви чоловіка сюди взагалі довезли... Стан хворого місцеві ескулапи оцінили як вкрай тяжкий і відразу попередили, що для порятунку Славка знадобиться багато грошей. Йому треба колоти дорогі препарати крові.

Поклали пацієнта на залізні ноші, і дружина разом із лікарем потягли його на другий поверх, у хірургію. Зробили аналіз крові. За словами Лілі, коли в паніці забігав лаборант, вона зрозуміла, що все дуже погано. Гемоглобін був 44 при життєвих показниках щонайменше 60. Почали терміново телефонувати на місцеву станцію переливання крові. Там відповіли, що кров є, але вона не перевірена, бо до Сімферополя не поїхала машина.

— Лікарі сказали — йдіть по плазму. За перший день госпіталізації чоловіка я витратила 1200 гривень, — розповідає Ліля. — Добре, що мала гроші. В аптеці я скупила всі крапельниці, системи... Славкові почали колоти альбумін, але гемоглобін не піднімався. Потрібна була р-маса.

Де її взяти? Лілі порадили з'їздити до Феодосії чи Старого Криму. З'їздити, як то кажуть, на удачу. Зателефонувати на станцію переливання крові у Феодосії з місцевої лікарні виявилося неможливо — «вісімка» у них не набиралася. Ліля запропонувала подзвонити по мобільному, але з'ясувалося, що лікарі не знають номера телефону. Більш того, цього номера не знали навіть колеги на судацькій станції переливання крові. Ліля бере засвідчену вимогу на літр крові, термосихолодильники для транспортування і їде на таксі до Феодосії.

Виявилося, що феодосійська станція переливання крові на ремонті, там від'єднано телефони (зазначимо, що Славка рятували в середині серпня — у розпалі курортного сезону). Лілі видають усе, що було на даний момент у запасі, — 700 млг р-маси.

Наступного дня Лілі виписують новий рецепт — альбумін, плазма, р-маса. Вона знову бере два термоси-холодильники, сідає в маршрутку і їде по кров, але вже до Сімферополя. Платить благодійний внесок: літр крові коштує для неї 75 грн.

— Ці гроші я віддала, зовсім не вагаючись. Я розумію, щоб узагалі була кров, донорам треба платити.

«Офіціанте! Рахунок!»

Ліля везе дорогоцінний вантаж у спекоту, обклавши його льодом, знову в маршрутці. Всього шість пляшечок із кров'ю, зданою різними людьми, у кожного з яких — свої антитіла. Славкоі вводять нову порцію р-маси. Він починає судомно дихати, заводити очі, його тягне на сон. У хворого — вочевидь посттрансфузійний шок. Як пояснив лікар, це відбувається через велику кількість антитіл. Щоб цього уникнути, необхідно вводити відмиті еритроцити. Для очищення р-маси її треба «прогнати» на спеціальній центрифузі. Спеціально заради Славка в суботу викликали лаборантку зі станції переливання крові, і вона відмивала еритроцити.

Під час чергового переливання крові Славко починає впадати в коматозний стан. Його переносять у реанімацію, до сусідньої палати. Щоб збити температуру, пацієнтові вводять димедрол з анальгіном. Хворий марить.

— Він розплющив очі, непритомним поглядом обвів людей у білих халатах, що схилилися над ним, і гукнув: «Усе. Дякую. Офіціанте, рахунок, будь ласка!».

Моя співрозмовниця розповідає цей епізод з усмішкою, а тоді всім було не до сміху. З коматозного стану Славка виводили цілу ніч. Лікарі й медсестри постійно були біля нього. Врятували...

Виразка зарубцювалася. Вона була розміром 3 мм, але на судині. Лікарі називають таке запалення агресивним. У лікарні не було фонендоскопа. І подивитися на Славкову виразку викликали фонендоскопіста із Сімферополя. Рентген теж привезли. Машина швидкої — одна на весь Судак...

Лікарів треба годувати

Коли тривала боротьба за життя Славка, до лікарні привезли хворого з менінгітом, який також впадав у кому, і реаніматолог розривався між двома тяжкохворими. Згодом лікарям довелося рятувати життя молодикові, якого доставили з ножовим пораненням. Родичка потерпілого ридала під операційною.

— Я не стрималася, насварилася на неї, — пригадує Ліля. — Чого голосиш? — запитую. А вона у відповідь: що робити? Що, що? Годувати лікарів! Вони он з операційної по кілька годин не виходять... І послала цю реву по пельмені.

Ольга ВІТЕР.

Душевна рівновага

Минулого тижня, 10 жовтня, світ відзначав Міжнародний день психічного здоров'я.

«Ти що, хворий?» Таке на перший погляд необразливе запитання часто ставлять одне одному люди, виразно покручуючи вказівним пальцем біля скроні. Цей жест і ця фраза стали своєрідною риторичною ідіомою у спілкуванні. І ніхто не ображається, а головне, вже не замислюється, що за цим стоїть.

Нині в нашій країні за межею відчуження здоровомислячого суспільства живуть більш як 235 тисяч інвалідів із психічними вадами. А якщо взяти до уваги їхнє близьке оточення, родини хворих, то коло людей, що потребують соціально-психологічної допомоги збільшиться до 470 тисяч.

Психіатрична медична допомога ліквідує лише біологічні симптоми хвороби. Специфіка психзахворювання в тім, що воно провокує психологічні і соціальні наслідки. Постійна стресова ситуація, у якій перебувають інваліди і члени їхніх родин — насильна ізоляція від суспільства, чи байдужість, а то й гірше — відверта ворожість оточуючих, відсутність цілісної державної системи післялікарняної допомоги, — все це становить негативну соціальну ауру, котра перешкоджає реабілітації й асиміляції психічно хворих громадян у нормальному соціумі.

Тривалий час психіатрія була утаємниченою сферою медицини. Вона нерідко ставала інструментом тиску на громадянина з боку влади. В останні десять років ситуація змінилася на краще. Багато душевних проблем суспільства розв'язав довгоочікуваний Закон «Про психіатричну допомогу». Втім, норми ставлення здорового соціуму до психічно хворих людей не пропишеш у законодавстві...

Тетяна КОХАНОВСЬКА.

ТЕРМОМЕТР

■ На Одещині за принципом сімейної медицини нині працюють лише 18 лікарняних закладів. До того ж вісім із них — у Роздільнянському районі. Решта припадає ще на два з лишком десятки сільських районів, обласний центр та інші міста. В більшості населених пунктів регіону про оту сімейну медицину ще й не чули. А з різних трибун, коли йдеться про охорону здоров'я населення, про «чільні» місця з найнебезпечніших захворювань, що їх посідає область у країні, виголошено безліч промов про ефективність сімейної медицини, зокрема, й у профілактиці та відверненні отих захворювань. То чому лікарі уникають праці в родинах? Причин цього висувають багато — від кадрових до фінансових. Та хіба ті самі роздільнянці працюють за інших умов? А таки зуміли.

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеська область.

ПРАВА ПАЦІЄНТА

Груди навскоси

Чому жінка лягає під ніж пластичного хірурга, пояснити так само складно, як і пояснити її споконвічне бажання подобатися. Операції з поліпшення форми грудей чи не найпопулярніші серед подібних хірургічних втручань.

У колишньої жительки Миколаєва Антоніни причина для звертання до хірурга була серйозна. Після пологів і годування дитини груди втратили і розмір, і форму. Антоніна збиралася почати нове життя і виїхати на ПМП до Німеччини.

Три роки тому пацієнтка звернулася до широко розрекламованого в місті Центру естетичної пластичної хірургії, де їй надали послугу з корекції форми грудей. В епікризі, підписаному головним лікарем центру, констатується: «Проведена операція — ендопротезування молочних залоз силіконовими імплантантами». Збереглася і квитанція про оплату послуги вартістю вісім тисяч вісімсот тридцять п'ять гривень, що на той час відповідало близько трьом тисячам доларів.

Мал. Сергія ТЕРЕЩЕНКА.

Але, на жаль, бажаного ефекту жінка не дочекалася. З часом виникла серйозна деформація грудей і асиметрія. У ході численних консультацій з естетичними хірургами Німеччини, Росії, України з'ясувалося, що причиною вади стала помилка хірурга.

Не вдаючися до тонкощів медичної термінології, пояснимо лише, що така операція проводиться шляхом уведення силіконового протеза або в ділянку між м'язом і молочною залозою, або в ділянку між м'язом і ребрами. Обидві методики правильні. Але, природно, одночасно їх на одній пацієнтці не практикують. У даному разі лікар увів імплантант у ліву і праву молочні залози різними способами. В результаті лівий протез, що затискується м'язом, завжди піднімає ліву грудь значно вище і надає їй зовсім іншої форми.

Погодьтеся, не кожний зважиться оприлюднити факт заподіяння каліцтва такій інтимній частині жіночого тіла. Але Антоніна зважилася. Приїхавши на батьківщину, вона зробила спробу вирішити справу в позасудовому порядку. Подала заяву в обласне управління із захисту прав споживачів. Направила претензію своєму «кривднику» з проханням компенсувати моральний і матеріальний збитки.

Управління із захисту прав споживачів з таким випадком зіткнулося вперше. Річ у тім, що скарги на неякісні медичні послуги надходять досить часто, але здебільшого в стоматології. Якість послуги в таких випадках перевірити легко: є затверджені гарантійні терміни, стандарти. З пластичною операцією все набагато складніше.

Хірург, що оперував і є також директором центру, на претензію потерпілої не реагував. Антоніна подала позов до суду. Заводський місцевий суд Миколаєва призначив до розгляду першу в Україні цивільну справу з компенсації завданого збитку і моральної шкоди за неякісно проведену естетичну операцію.

Суть вимог, за словами представника позивача Станіслава Мізецького, зводиться до стягнення з відповідача певної суми для проведення повторної операції з усунення виниклих вад. «Заявлена сума претензії, — каже Станіслав, — якнайменша. На Заході це були б мільйони. Потрібна повторна операція, яка коштує в Росії або Німеччині близько п'яти тисяч доларів. За три роки багато що змінилося, Антоніні потрібно буде пройти психологічну реабілітацію. Це теж не безплатно, тим паче в Німеччині».

Як удалося з'ясувати, головний аргумент бізнесмена-хірурга — недотримання пацієнткою рекомендацій у постопераційний період. Але жінка стверджує, що виконувала все точно. Постійно консультувалася з лікарем по телефону, який переконував її не хвилюватися, мовляв, «розсмокчеться».

Зрештою, з'ясовувати, хто правий, хто винуватий, має суд.

Олена ІВАШКО.
Миколаїв.

ОГОЛОШЕННЯ

Оголошується конкурс

В Секретаріаті Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини вводиться посада Представника Уповноваженого Верховної Ради України з питань свободи слова та ЗМІ.

Уповноважений з прав людини за підтримки Комітету Верховної Ради України з питань свободи слова та інформації, Національної Спілки журналістів України

оголошує конкурс

на заміщення вакантної посади Представника Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини з питань свободи слова та ЗМІ.

Для участі у конкурсі запрошуються особи, які мають вищу юридичну освіту та досвід роботи за фахом або журналісти, які спеціалізуються на висвітленні правозахисної тематики в засобах масової інформації.

Робота на посаді Представника Уповноваженого є державною службою. Вік претендентів має бути: жінок —до 50 років, чоловіків — до 55 років.

Претенденти мають досконало володіти державною мовою, однією з іноземних мов, персональним комп'ютером. Особи, які бажають взяти участь у конкурсі, подають заяву, особовий листок з обліку кадрів за формою П-2ДС, копії документів про освіту, декларацію про доходи, а також опубліковані матеріали з правової тематики.

Термін подання документів — один місяць від дати опублікування цього оголошення.

Про інші умови конкурсу можна отримати інформацію в Секретаріаті Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини за адресою: м. Київ, вул. Інститутська, 21/8, тел. 253-75-23.

Сумська філія Агентства з питань банкрутства реалізує на відкритих торгах у формі аукціону майно ВАТ «Сумзалізобетон» за стартовими цінами з ПДВ:

Лот № 1. Адмінбудівля S = 2822,7 $м^2$, цегла, 3 поверхи, в підвалі столова та сауна, стан задовільний. Початкова ціна продажу — 101 724 грн. з ПДВ.

Лот № 2. Туалет. Початкова ціна продажу — 906 грн. з ПДВ.

Майно знаходиться за адресою: м. Суми, вул. Воєводіна, 27.

Гарантійний внесок 5% від початкової ціни продажу об'єкта. Реєстраційний внесок 17 гривень. Гарантійний та реєстраційний внесок вноситься на р/р 260016742 в СОД АППБ «Аваль», МФО 337483, код 26254873, отримувач Сумська філія агентства з питань банкрутства.

Заяви приймаються протягом 27 днів від дати виходу оголошення, аукціон буде проведено на 30 день від дати виходу оголошення о 10 годині.

Для ознайомлення з майном та довідками по аукціону звертатись за адресою: м. Суми, вул. Кірова, 25, кім. 906, т/ф (0542) 340-495.

ТОВ «Вестар» повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом місяця за тел. 8-0612-60-75-30.

Господарський суд Чернівецької області, що знаходиться за адресою: 58000, м. Чернівці, вул. О. Кобилянської 14, Ухвалою від 08.09.2003 р. № 4/284/б порушив справу про банкрутство і відкрив процедуру санації КВТП «Побутова хімія» (58025, м. Чернівці, вул. Артема, 33, код ЗКПО 02972411). Розрахунковий рахунок 26005301292 в Чернівецькій філії АКБ «Укрсоцбанк» м. Чернівці, МФО 356011, код 09356017 відповідно до статті 53 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Керуючим санацією призначено керівника підприємства КВТП «Побутова хімія» Підлубну Антоніну Василівну.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Дутчак Тетяну Іванівну (ліцензія сер. АА № 520126 від 02.07.2003 року), що мешкає за адресою: 58001, м. Чернівці, вул. Червоноармійська, 52/2, тел. (8-0372) 55-19-31.

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Товарна біржа «Центр нерухомості» проводить торги з реалізації майна підприємств:

ВДП «ВО «Хімпром», м. Вінниця, вул. Фрунзе, № 4; Вінницьке державне підприємство складних мінеральних добрив, м, Вінниця, вул. Фрунзе, №4; ДП «Ензим», Вінницька обл., м. Дадижин, вул. Польова, № 1.

За довідками звертатись: м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 2-а, к. 601, тел./факс (0432) 52-03-41, 52-04-28.

Господарський суд Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ-27, вул. Куйбишева, 1-а) порушив справу № Б24/63/03 про банкрутство Сільськогосподарського виробничого кооперативу «Простор» (49005, Дніпропетровська обл., Новомосковський р-н, с. Миколаївка, вул. Коцюби, 1, р/р № 26007365034001 в Київській дирекції АКБ «Україна» м. Дніпропетровськ, МФО 305103, код ЄДРПОУ 03742009).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Осауленко Євгенія Івановича (ліцензія АА № 047561, поштова адреса: 51200, Дніпропетровська обл., м. Новомосковськ, а/я № 7.) Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-А) виніс ухвалу № Б26/98/03 від 27.08.2003 р. про порушення провадження по справі про банкрутство ТОВ «Нікопольська продовольча компанія» юридична адреса: 53200, с. Чкалове, Нікопольський район, Дніпропетровська обл., вул. Леніна, 71-А, р/р 26004156920002 в НФ КБ «Приватбанк», м. Нікополя, МФО 305891, код ЕДРПОУ 30093874.

Розпорядником майна призначено Шмаль Володимира Григоровича (ліцензія АА № 047961, м. Нікополь, вул. Г. Чернобиля, 61/18 т. 2-33-26). Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

Ліквідаційна комісія СВК «Перемога» с. Балівка, Дніпропетровської області, оголошує про продаж Мехмайстерні, площею 791,5 кв. м. на відкритих торгах. Стартова ціна 14500 гривень. Заявки приймаються протягом місяця по телефону: (0562) 36-79-22.

Господарський суд Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) 09.09.2003 р. порушив справу № 32/136Б про банкрутство Донецького державного науково-дослідного інституту чорної металургії (83017, м. Донецьк, 26; р/р 26003018926980 у Філії «ДРУ» Банку «Фінанси та Кредит», ТОВ, МФО 335816, ЄДРПОУ 00193714).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Несвіт Людмилу Пилипівну, ліцензія № 485268 (83056, м. Донецьк, вул. М. Мамедової, 8/2).

Претензії кредиторів і можливих інвесторів приймаються протягом місяця з дня публікації.

Господарський суд Дніпропетровської області визнав банкрутом і відкрив ліквідаційну процедуру щодо ВАТ «Спеціалізована пересувна механізована колона № 542» код ЄДРПОУ 01351894; 49021, м. Дніпропетровськ, вул. Берегова, 218, постанова від 07.10.03 р. по справі № Б24/105/03.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Морозова Ігоря Анатолійовича, заяви від кредиторів приймаються ліквідатором протягом місяця з дня публікації об'яви за адресою: 49044, м. Дніпропетровськ, пр. К. Маркса, 34/14, т.(056) 770-27-40.

Господарський суд Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3а) порушив справу № 10/123б про банкрутство концерну «Привілля», юридична адреса: 94500, Луганська обл., м. Красний Луч, вул. Енгельса, 45, код ЄДРПОУ 00443217, р/р 260050085 у філії АБ «АЖІО» в м. Красний Луч, МФО 304609.

Розпорядником майна призначений Шевченко Сергій Анатолійович, 91050, м. Луганськ, кв. Левченко, буд. 8-а, кв. 133 (ліцензія АА № 047884 від 19.10.2001 р.).

Претензії приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Вінницької області, 21000, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7, постановою по справі № 10/118-03 від 28.08.2003 року визнав банкрутом дочірнє підприємство «Киріївський рибцех» СВАТ «Вінницярибгосп» (24455, Вінницька область, Бершадський район, с. Велика Киріївка, код ЄДРПОУ 01299311) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Ніколайчука Василя Федоровича, ліцензія номер 249542 від 12.11.2001 року (м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 2а, кім. 21, тел. (0432) 35-57-95).

Заяви кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

Господарський судом Одеської області (65032, м. Одеса, проспект Шевченко, 4) постановою від 26.08.2003 р. у справі № 7/5-03-178 визнано банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру відносно сільськогосподарського ТОВ «Дружба» (Одеська область, Кодимський район, с. Будеї, код ЄДРПОУ 03766853).

Ліквідатором призначено Кузьменко Георгія Віталійовича, ліцензія АА № 250172 від 10.12.2001 р., 65044, м. Одеса, Французький бульвар, буд. 49-а, к.6.

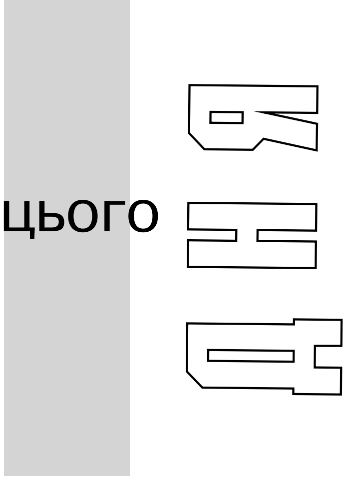
Від ведучого

Сьогодні в «Далі буде» ми розповімо про «Справжнє і несправжнє». Ці поняття не виключають одне одне, вони, як дві сторони медалі. Бо рамки справжності ми визначаємо самі: у щось віримо, а щось вважаємо нісенітницею, чомусь надаємо перевагу, а інше категорично відкидаємо, щось стає нашим життям, для когось ми стаємо сенсом існування... А от на що справді сподіваємося — що історії сьогоднішньої сторінки додадуть вам оптимізму.

Ірина БУЛАНЕНКО.

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

■ 1833 р. Помер польський композитор Міхал Огінський, автор знаменитого полонезу «Прощання з батьківщиною». ■ 1926 р. У Києві створено театр російської драми (нині — імені Лесі Українки). ■ 1943 р. Загинув професор Буйко, лікар і партизан. ■ 1947 р. В УРСР прийнято постанову про порядок використання земель та майна, яке залишилось після виселення сімей націоналістів та бандитів. ■ 1961 р. В СРСР розпочато експлуатацію відеотелефонної лінії між Києвом, Москвою і Ленінградом. ■ 1962 р. У Лондоні створено «Міжнародну амністію» — організацію, яка стежить за правомірністю ув'язнення.

Муха не вірила, що бувають такі горобці

ДМИТРОВІ ІСТОРІЇ

«Як ви яхту назовете, так вона і попливе» — це про Муху. Так звали німецьку вівчарку, представницю породи, що асоціюється з гітлерівськими концтаборами або мужніми прикордонниками. Муха хоч і була родом з розплідника служби безпеки колишньої НДР, Штазі, та запросто мала б успіх у цирку, супроводжуючи клоунів, або як собака-поводир для сліпого хлопчика. Це була істота, якій можна було поплакати в жилетку, якщо так можна сказати про собаку; чого в ній не було, то це агресивності — суцільне людинолюбство в поєднанні з простодушністю й деякою легковажністю, змішаними з глибоким розумінням. Та головне для вівчарки в ній збереглося, і було на першому місці — відданість.

Життя досить несправедливо випробовує найкращі риси будь-якої живої істоти. Муха потрапила до наших від німців завдяки зусиллям простого радянського прапорщика, сусіда по сходовому майданчику моєї родини, яка жила тоді в німецькому місті Заальдфельді біля Ерфурта. Прийшло об'єднання Німеччини, наші війська з країни виводили. Мій батько залишився серед останніх — він здавав територію радянської військової частини представникам ФРН. Прапорщик поїхав до Союзу, кинувши Муху в спустілому військовому містечку. Моя мама ніколи не любила собак, віддавала перевагу котам, та врешті-решт не витримала: вівчарка довгі тижні лежала біля дверей уже порожньої квартири і відмовлялася від їжі. Коротше, в кінцевому підсумку Муха поїхала в Україну з моїми батьками.

Собаку незабаром полюбили всі через її унікальну здатність втесатися в довіру, і їй прощали всі гріхи. А схильностей до гріхів Мусі, слід сказати, позичати не треба було. Зі здобуттям нової сім'ї до вівчарки повернувся апетит, причому просто скажений. Ця тітка їла все, що їлося, а нормальним дозвіллям для неї було лежати в коридорі і з мрійливою насолодою жувати батькові капці. Втім, куди більше за взуття вона полюбляла «нічийні» шкарпетки, але такі делікатеси перепадали рідко.

Україна зустріла вихованку Штазі не дуже люб'язно. Справа в тім, що її спершу завезли в село. Величезним випробуванням для Мухи стала зустріч із курми. Гігантський розмір птахів так приголомшив собаку, яка досі бачила лише горобців та ворон, що тривалий час неприродно витріщеними очима вона нагадувала швидше равлика. А жахи не припинялися: під вечір до двору зайшла з пасовища корова. Якби кому знадобилося фото собаки в передінфарктному стані, треба було знімати Муху.

Дивна річ: собакам, як і людям, притаманні комплекси. Один раз переживши підступність і безвідповідальність людини, Муха до кінця життя панічно боялася, що її покинуть. Куди б вона не їхала з моїм батьком, він не міг залишити її на вулиці: моментально, розштовхуючи народ, залазила в машину і тільки там заспокоювалась. Якщо заводився двигун, а вівчарка в цей час була не в машині, вона, скімлячи, лягала під колеса.

За деякий час після того, як Мухи не стало, моїй сестрі Олесі подарували цуценя, теж німецьку вівчарку. Мама відразу сказала дарувальникам: ми цуценя не приймемо, сім'я ще не відійшла від гіркоти втрати. Волею долі цуценя (його назвали Гердою, а ми з сестрою одразу перейменували на Чучундру, в просторіччі Чучу) залишилося. Та це, як то кажуть, зовсім інша історія...

Ваш ФІГУРНИЙ.

ПОСТ—ФАКТУМ

Два дні Андрія Валерійовича

В Києві, в рамках фестивалю «Мистецьке березілля», Харківський театр імені Шевченка показав дві вистави Андрія Жолдака — «Місяць кохання» та «Один день Івана Денисовича».

Обидві вистави варто було побачити. Бо «Місяць кохання» — фантастично красиве видовище. А «Один день Івана Денисовича» — найнесподіваніший, просто неймовірний приклад модернізації традиційного українського театрального стилю. Питається: як це може бути, адже Солженіцин «до мозга костей» належить російській літературі? Одначе! А річ тут ось у чім: Жолдак відчув, що в повісті Солженіцина є всі прикмети української класичної драматургії: неволя, розлука, нещасна любов, безталання, сентименти й сльози. Тобто все, як у нашому театрі («дай серцю во-о-о-о-лю, заведе в нево-о-о-олю, гей-гей, ой!»). І ось Жолдак ніби запропонував акторам-харків'янам: мовляв, усе тут звичне для вас, грайте! Але грайте уп'ятеро швидше, ніж завжди, бо протягом вистави вам треба розвантажити вагон ящиків, помити підлогу й тричі подолати смугу перешкод. І все це — буквально! Актори — молодці, вони так і роблять. Ефект — понад будь-які сподівання. Отже, два дні Андрій Валерійович Жолдак з отаким Іваном Денисовичем купався в хвилях глядацького захоплення.

Христофор ГРУША.

На знімку: Володимир Маляр у ролі Івана Денисовича.

ОДНАЧЕ!

Троммельфоєр і унітази

Ми вже писали, що на ринку періодики з'явився новий літературно-мистецький журнал «Молода Україна». Щойно в ньому (№№2-3) опубліковано роман Павла Солодька «Четверта революція».

Останнім часом у нас отакі сценарії «можливого майбутнього» (або «можливого минулого») дуже популярні. Роман Солодька — добрий зразок подібної прози. Можна скептично сприймати політпрогнози автора — але не можна не вірити окремим деталям, які, здається, міг написати лиш очевидець. От, приміром, як автор примушує нас повірити у справжність вигадки. Він пише, що ота Четверта революція в Україні сталась в останній рік футбольної кар'єри Андрія Шевченка! І все, ми готові читати далі. А воно ж цікаво: роман про те, що хорошим українським майбутнім хлопцям набрид поганий (теж майбутній) президент. І вони взялися його скинути. А він покликав на поміч миротворців з ООН (за напис «UN» на касках їх тут дражнять унітазами). Уявіть: наші партизани беруть Київ з боку іподрому, дійшли до Либідської площі й засіли на даху Інформцентру. Їх мусять звідти скинути два вертольоти з італійськими екіпажами. Пікіруючи на Інформцентр, «унітази»-вертольотники бесідують про свого улюбленого гравця Андрія Шевченка. В цю мить їх і дістає наш стінгер. Шкода хлопців! Узагалі, всіх шкода, бо більшість героїв роману гине: хто під час штурму ЦУМу на Хрещатику, хто в останнім бою на пивзаводі «Авалон», де наш майбутній поганий президент з «унітазами» знайшов притулок. А ось ще одна справжня деталь: у наших партизанів мало техніки, і вони зняли з постаменту той танк, що на метро «Шулявська» стоїть (ще стоїть, бачу його щоранку, йдучи на роботу). А в романі танк дійшов до Печерська й загинув коло лаври.

І ще. Автор знає: щоб героїв любили, в них мають бути переконливі імена. Такі вони й є у героїв Четвертої революції: Троммельфоєр, Дубощит, Крапля, Стовогнів.

Чим скінчилося? Цитую: «Врешті-решт до Нового року усі неукраїнські війська були виведені. Після Різдва відбулися референдум і вибори. Держава отримала компромісну назву Україна-Русь. Пост президента було скасовано. Пеньонжик став прем'єр-міністром. Він пропонував крісло міністра оборони Паляничку, але той відмовився й сів писати мемуари. Почалося мирне будівництво. Почалося мирне життя. Адже земля широка, мудрий в небі Бог, і серце людське — мужнє й велике. Бо ж треба якось жити. А жити треба так, щоб було весело. А весело — щоб було по-доброму».

...Кажуть, роман невдовзі вийде окремою книгою у видавництві «Кальварія».

Віталій ЖЕЖЕРА.

ВИСТАВКИ

Катині крила

У київському музеї ляльок, що на Андріївському узвозі, сьогодні завершується виставка Каті Трищук «Крила». Порівнюючи її з торішньою, радію: це знову матеріалізована мрія і витончена казка. Але їй так само затісно в маленькому приміщенні. Всі ляльки не помістилися, а в тих, що є, крильця притиснуті до стін, і роздивитися їх важко.

Знайомлюся з новими персонажами. Фея ляльок, Снігуронька, Яблучний спас... Сонячного кольору, ця лялька ввібрала медові запахи, колір і смак літа. Катя розповідає, що навіть бджоли й метелики були спантеличені і, не помічаючи справжніх квітів, діловито кружляли у її золотавому волоссі. Адже в зачісці ляльки безліч квіточок і блискучих дрібничок.

Другокласник Андрій у книзі відгуків написав: «Тьотю Катю! Дякуємо за чудо!» А в переддень відкриття виставки в художниці був прямий ефір на телебаченні. Цікаво, що в студію телефонували переважно чоловіки. Цікавилися, чи є у ляльки душа, і також дякували. Катя зізнається, що знаність змінила її. Тепер вона впевнена, що ляльки — то не її примха, а те, чого бракує у повсякденні і що потрібно іншим. До речі, в листопаді буде ще одна лялькова виставка в Музеї українського мистецтва. Приміщення тут більше, тож крила можна буде роздивитися з усіх боків. А ще Катя обіцяє нові несподівані сюжети.

Анастасія СИРОТКІНА.

На знімку: ця лялька зветься «Летіти!»

Фото автора.

Чи любите ви мазурку?

Луганський симфонічний оркестр побував у Австрії на фестивалі класичної музики. Концерти луганців у Відні пройшли з великим успіхом. Головний диригент оркестру Курт Шмід одержав багато пропозицій про повторний виступ. І нічого дивного: протягом трьох років музиканти не раз виїжджали на гастролі до Європи, мали успіх в Італії й Іспанії. У новому сезоні Луганський оркестр планує гастролі по Україні, а в Києві і Дніпропетровську проведе «Віденські бали» для шанувальників вальсів і мазурок.

Алла АНТИПОВА.

КУРЙОЗИ

«Американська трагедія» у Дніпропетровську

Марія Менжинська, 22-річна мешканка Дніпропетровська, з викликом і привселюдно, на очах багатьох городян намагалася покінчити життя самогубством. Чи похвалялася вчинити непоправне. Для цього вона в якийсь спосіб зуміла потрапити на верхівку залізобетонної опори-дуги високого тут Мерефо-Херсонського залізничного моста через Дніпро. Отож, залишалося тільки заплющити очі та стрибнути вниз головою на асфальт Набережної.

— Мене підло ошукали, — кричала дівчина натовпу, — і я краще помру, ніж буду тепер жити...

Три години знадобилося, коротше, правоохоронцям і просто схвильованим перехожим, аби врешті-решт умовити дівчину не робити найстрашнішого. Але ж що спонукало Марію самій собі винести смертний «вирок»?

Уявіть собі, своїм самогубством вона сподівалася увагу усіх нас з вами привернути — ні мало ні багато — до того, що «самовпевнена й пихата Америка скоро розтопче, розчавлить й зітре нас на порошок, а ми мовчимо, як ті моголи». Будьте люди, мовляв, пильними! Інакше на всіх чекає погибель. Бо ось, зокрема, з нею, з Менжинською, трапилося таке: вона якийсь час шукала щастя аж на американському континенті, жила і працювала, ясна річ, у Сполучених Штатах. І заробила там начебто 4 тисячі доларів. Однак додому їх не привезла, а — знову ж таки буцімто — завбачливо вклала в якусь фірму. Яка ці гроші незабаром обіцяла й гарантувала повернути з «наваром». Може, й справді, повернула б, та тільки біда: Марія загубила документ, котрий підтверджує, що вона вкладниця. І тепер нічого не може довести «підступній Америці, щоб повернути зароблене». Ніде правди немає, обійди хоч весь світ, зокрема, якщо не в першу чергу, і в США, і квит. Та США винні передусім!

— У мене зламано все моє життя, — майже в істериці, спустившись на грішну землю, пояснило-пожалілося ще доволі юне створіння землякам. — Я мала вийти заміж за симпатичного і небідного бельгійського парубка, але зараз, зоставшись без доларів, позбавлена можливості використати цей свій шанс!

І далі: а ми всі тут мовчки зазнаємо такої наруги, не захищаємо ні її, Маріїну, честь, ні свою. Перед Америкою — як ті блазні...

Не знаємо, чого тут більше — горя, сміху, істини чи справді трагедії. Однак ні на йоту не сумніваємося в іншому: справді, щось не так у нашому рідному українському суспільстві відбувається, щось не те коїться, коли такі ось «американські трагедії» трапляються з нашою молоддю.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.
Дніпропетровськ.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955. Загальний тираж 159000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 0311190. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»